НАРОДНА
АРМІЯ
24 листопада, 2016
#46 {5475}

26 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРІВ

ЩОДНЯ ВІД ГОЛОДУ ПОМИРАЛИ 25 ТИСЯЧ ЛЮДЕЙ

Голодомор 1932–1933 рр. — одна із найжахливіших та найстрашніших за своїми наслідками трагедій, яку пережили українці минулого століття

стор. 12

Наступного року планується опрацювати весь перелік бойового спеціального комплекту з урахуванням специфіки родів військ

ПОЛЬОВИХ КОСТЮМІВ — ЧОТИРИ КОМПЛЕКТИ НА РІК

З 2017 РОКУ ТЕРМІНИ НОСІННЯ ПОЛЬОВОЇ ФОРМИ ОДЯГУ ТА СПЕЦІАЛЬНИХ КОСТЮМІВ У РАЙОНІ ПРОВЕДЕННЯ АТО БУДЕ ВДВІЧІ ЗМЕНШЕНО

Про це повідомив під час брифінгу начальник Тилу Збройних Сил України генерал-майор Іван Гаврилюк.

— Літні костюми військовослужбовці отримуватимуть на три місяці — тобто чотири комплекти на рік, а костюми спеціальні, які використовують танкісти, артилеристи та інші спеціалісти, до чиїх обов'язків входить обслуговування техніки, — два комплекти на рік, — пояснив генерал-майор Іван Гаврилюк. стор. 2

РОЗВЕДЕННЯ СТОРІН: ПО ДОМОВЛЕНОСТЯХ Б'ЮТЬ ВОРОЖІ ОБСТРІЛИ

Супротивник маневрує поміж бажанням «зберегти обличчя» і зірвати мирний процес

стор. 4

ЕФЕКТИВНА ДОСТАТНІСТЬ,

або Які зміни очікуються в організаційно-штатній структурі українського війська

стор. 5

ЗАХИСНИК, А НЕ «КАРАТЕЛЬ»,

або Як змінюється ставлення мешканців Донбасу до українських військових

стор. 7

«РОЗКАЖІТЬ ПРО ГЕРОЯ ВАШОГО ПІДРОЗДІЛУ»

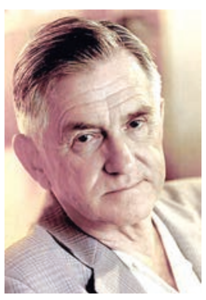
«Народна армія» започатковує проект, який, за творчим задумом, має стати новим об'єктивним джерелом інформації для широкого загалу українців про маловідомих справжніх героїв

стор. 10

В ООН ВИЗНАЛИ РОСІЮ ОКУПАНТОМ, А КРИМ — ОКУПОВАНОЮ ТЕРИТОРІЄЮ

Міжнародний карний суд у Гаазі та Генеральна Асамблея ООН заклали юридичні підвалини механізму деокупації українського Криму

стор. 16

ГЕНІЙ АВІАЦІЇ

Видатний авіаконструктор Олег Антонов створив 52 типи планерів та 22 типи літаків, більшість з яких стали світовими небесними рекордсменами. Його перший літак Ан-2 «кукурудзник» злетів у 1947 році й став єдиним у світі літаком, виробництво якого триває майже 70 років, і наймасовішим одномоторним біпланом. А «важковаговик» Ан-124 «Руслан», який злетів 1982 року (за два роки до смерті конструктора), встановив більше 20 світових рекордів

стор. 20

Президент України Петро Порошенко під час зібрання з нагоди Дня Гідності та Свободи

ГЛАВА ДЕРЖАВИ: «УКРАЇНА НАЙБІЛЬШ ЄВРООПТИМІСТИЧНА КРАЇНА ЄВРОПИ»

ПРЕЗИДЕНТ ПЕТРО ПОРОШЕНКО НАГОЛОШУЄ, ЩО РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ ПІДВЕЛА РИСКУ І ПІД РОСІЙСЬКО-РАДЯНСЬКИМ МИНУЛИМ, І ПІД ПОСТРАДЯНСЬКИМ ПЕРІОДОМ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

«Вона встановила чітку демаркаційну лінію і в просторі, і в часі. Позначила виразний кордон, який відділяє і віддаляє наш український, європейський світ від їхнього «русского мира», — сказав Петро Порошенко на урочистому заході з нагоди Дня Гідності та Свободи.

«Україна є найбільш єврооптимістичною країною у Європі», — сказав Президент. Він зауважив, що в окремих країнах Євросоюзу панує євроскептицизм та закликав вчитися в українців «як любити Європу, як боротись за європейські цінності і як реформувати державу», повідомляє прес-служба глави держави.

Президент нагадав події трирічної давнини, коли перша група нескорених, без участі політиків, «вийшла на холодний граніт у центрі української столиці». «Вони мали дуже прості вимоги, вони не вимагали підвищення зарплат чи пониження податків. Їхні вимоги були дуже лаконічними — підписати Угоду про асоціацію з Євросоюзом і не блокувати природній рух нашої держави України до Європи. Саме тому цей історичний Майдан отримав назву Європейський», — сказав Президент.

За його словами, за три роки після Євромайдану Україна зазнала болючих випробувань: «Ми втратили найкращих. Ми пережили чимало розчарувань. Але через те, що знаємо, що країна на правильному шляху, у нас ніколи не опускалися і не опускаються руки».

ЧАСТКА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ В НАШІЙ ЗОВНІШНІЙ ТОРГІВЛІ СКЛАДАЄ ВЖЕ ЗАРАЗ 41%

Президент наголосив, що набутий досвід гартує і не залишає сумнівів у нашій перемозі. «Сьогодні Україна та Європа значно ближчі одна до одної, ніж три роки тому. Це означає, що плани й вимоги Євромайдану втілюються в життя», — додав він.

Президент відзначив вражаючий прогрес у розвитку громадянського суспільства в Україні. «**Волонтери й активісти своїми діями не лише зміцнюють українців як політичну націю. Вони виконують і важливу функцію вартових демократії. Влада на всіх рівнях відчуває потужний громадський контроль за собою, і адекватно реагує на ключові зауваження**», — наголосив він.

Глава держави нагадав, що минулого тижня Рада Євросоюзу одностайно ухвалила рішення, яким визнала повне виконання Україною всіх зобов'язань, і задекларувала політичну волю Союзу та всіх його членів надати Україні безвізовий режим і включила, нарешті, «зелене світло» на цьому шляху.

Президент назвав скасування візового режиму «падінням ще одного бар'єра в нашому єдиному цивілізаційному просторі» та відзначив, що у впровадженні безвізового режиму, крім практичної цінності для мільйонів українців подорожувати по Європі без віз, лише по українському біометричному паспорту, криється ще глибокий символізм. «Цей символізм знаменує подальше зближення України та Європейського Союзу», — сказав Петро Порошенко.

«СЬОГОДНІ УКРАЇНА ТА ЄВРОПА ЗНАЧНО БЛИЖЧІ ОДНА ДО ОДНОЇ, НІЖ ТРИ РОКИ ТОМУ. ЦЕ ОЗНАЧАЄ, ЩО ПЛАНИ Й ВИМОГИ ЄВРОМАЙДАНУ ВТІЛЮЮТЬСЯ В ЖИТТЯ»

Глава держави також зазначив, що його переговори з лідерами інституцій та держав-членів Європейського Союзу дають підстави прогнозувати, що буде знайдено і взаємоприйнятний компроміс між Україною, Євросоюзом та Нідерландами та висловив сподівання, що найближчим часом процес ратифікації Угоди про Асоціацію між Україною та ЄС завершиться. При цьому він наголосив, що вона вже почала давати результат — частка Європейського Союзу в нашій зовнішній торгівлі складає вже зараз 41%.

«Ринок ЄС потроху починає компенсувати той колосальний удар по українській економіці, соціальній сфері та рівню життя, який завдала нам Росія тим, що розпочала війну, і в рамках гібридної війни закрила доступ українським товарам на свій ринок і блокувала транзит в інші країни», — сказав він.

Президент також подякував лідерам демократичних країн за солідарну підтримку України, особливо відзначив роль країн Великої сімки та Європейського Союзу. Він особливо наголосив на ролі лідерів Сполучених Штатів, Німеччини, Франції, Великої Британії, Італії та Іспанії у ухвалених днями рішення продовжувати санкції щодо Росії до припинення агресії проти України. «Сподіваюсь, що такий підхід буде покладено і в основу чергового рішення Ради Європейського Союзу щодо продовження дії секторальних та економічних санкцій проти Росії», — наголосив Петро Порошенко.

Глава держави акцентував увагу на дестабілізуючому впливі Росії на політичну ситуацію в цілій низці європейських країн та підриві європейської єдності: «Російський авторитарний режим, який «замочив у сортирі» демократію у власній країні, залюбки користається її інструментами для досягнення власних цілей за межами Росії. І, наголошую, не лише в Україні, а й у всій Європі».

ПОЛЬОВИХ КОСТЮМІВ — ЧОТИРИ КОМПЛЕКТИ НА РІК

З 2017 РОКУ ТЕРМІНИ НОСІННЯ ПОЛЬОВОЇ ФОРМИ ОДЯГУ ТА СПЕЦІАЛЬНИХ КОСТЮМІВ У РАЙОНІ ПРОВЕДЕННЯ АТО БУДЕ ВДВІЧІ ЗМЕНШЕНО

Окрім цього, начальник Тилу Збройних Сил України повідомив, що наступного року планується опрацювати весь перелік бойового спеціального комплекту з урахуванням специфіки родів військ.

— Наприклад, черевики з високими берцями для розвідників будуть виготовлені з урахуванням особливостей їхніх завдань, — зазначив генерал.

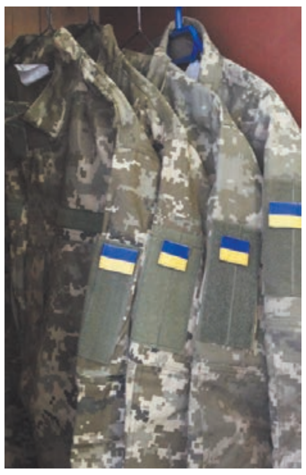
Також планується розширити асортимент бронежилетів, зокрема для розвідників, танкістів, військовослужбовців Сил спеціальних операцій тощо.

За словами начальника Тилу, військові частини та підрозділи Збройних Сил України, залучені до проведення АТО, забезпечені необхідним майном польової зимової номенклатури. Окремі предмети речового майна надійдуть до кінця листопада — початку грудня, що забезпечить їхню планову заміну.

— Згідно з планом останні партії зимових шапок та теплої білизни надійдуть від підприємств промисловості до 25 листопада, куртки флісові — у перших числах грудня. По мірі надходження речове майно відразу направляється до військових частин, — проінформував генерал-майор Іван Гаврилюк.

Початок на 1-й стор.

Іван СТУПАК

На рік видаватимуть 4 літні костюми

СБУ ЗАТРИМАЛА ДВОХ ЗРАДНИКІВ — КОЛИШНІХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗСУ

У результаті оперативних дій затримано двох колишніх військовослужбовців ЗСУ, які після анексії Криму зрадили присягу й перейшли на військову службу до російської армії. Про це на брифінгу повідомив голова СБУ Василь Грицак.

Служба безпеки України отримала інформацію про те, що зрадники намагаються провести корупційну оборудку та незаконно отримати на українській території певні документи за матеріальну винагороду. Для цього вони прибули на КПВВ «Чонгар», де мали зустрітися з кур'єром. Відстеживши пересування кур'єра, оперативники спецслужби зафіксували місцезнаходження зрадників. Правоохоронці затримали їх під час перебування на підконтрольній українській владі території.

Двох затриманих дезертирів передано до органів військової прокуратури. Тривають слідчі дії.

ПАКИСТАН ЗАЦІКАВЛЕНИЙ У СПІЛЬНОМУ З УКРАЇНОЮ ВИРОБНИЦТВІ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ

СТОРОНИ ОБГОВОРИЛИ МОЖЛИВІСТЬ СПІВПРАЦІ, ЗОКРЕМА У ВИГОТОВЛЕННІ ТАНКІВ ТА ПРОТИТАНКОВИХ РАКЕТНИХ КОМПЛЕКСІВ

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак під час зустрічі з Президентом Ісламської Республіки Пакистан Мамнуном Хусейном

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак під час робочого візиту до Ісламської Республіки Пакистан узяв участь у відкритті виставки оборонної промисловості IDEAS-2016. Степан Полторак ознайомився зі зразками оборонної продукції різних країн світу, а також оглянув експозицію Державного концерну «Укроборонпром» (до речі, це перший візит глави оборонного відомства України до Ісламської Республіки Пакистан з часів Незалежності України).

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак ознайомився з представленими на виставці сучасними зразками технологічних інновацій нашої держави.

Довідково: *IDEAS — виставка оборонної промисловості, яка проводиться раз на два роки, починаючи з 2000 року, і збирає представників промисловості з усього світу. На виставці представлені експозиції міжнародних виробників і постачальників оборонної продукції та сучасні світові технології.*

На цьогорічну виставку IDEAS-2016 прибули майже 90 делегацій з різних країн світу та 40 високопосадовців у сфері оборони. Це міністри оборони, міністри оборонної промисловості, начальники генеральних штабів інших країн світу.

Під час відвідування дев'ятої Міжнародної виставки оборонної промисловості IDEAS-2016 Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак провів робочу зустріч з Прем'єр-міністром Ісламської Республіки Пакистан Навазом Шарифом.

Під час зустрічі Наваз Шариф наголосив, що Україна є важливим партнером Пакистану, зокрема у військово-промисловій сфері.

Також глава вітчизняного оборонного відомства провів низку зустрічей з керівниками підприємств військово-промислового комплексу Республіки Пакистан. Зокрема, з головою правління підприємства «Фабрика з виробництва боєприпасів» генерал-лейтенантом Омаром Махмудом Хайятом.

НАШІ ЕКСПЕРТИ ВИВЧАТЬ ДОСВІД ПАКИСТАНУ У ВИРОБНИЦТВІ ОЗБРОЄННЯ ТА БОЄПРИПАСІВ

— Упродовж 15 років збройні сили Пакистану ведуть боротьбу з тероризмом. За цей час у розвитку військової промисловості ми досягли значних успіхів. Зараз ми в змозі на 100 відсотків забезпечити нашу державу усім необхідним, а також експортувати продукцію до 40 країн світу. На моє переконання, є великий потенціал у нашій співпраці. Також у цьому ми маємо абсолютну підтримку уряду, — наголосив під час зустрічі генерал-лейтенант Омар Махмуд Хайят.

— У нас є велика сфера, де ми можемо співпрацювати. Зокрема, нам цікавий ваш досвід розгортання виробництва стрілецької зброї та боєприпасів. Спираючись на ваш досвід у цьому питанні, ми зможемо швидше та без зайвих помилок створити таке виробництво, — наголосив Міністр оборони України Степан Полторак.

Під час зустрічі сторони домовилися про те, що найближчим часом група експертів з України прибуде до Республіки Пакистан та розпочне роботу в цьому напрямку.

Також Міністр оборони України обговорив питання чинної співпраці з Головою правління Підприємства важкої промисловості HIT TAXILA генерал-лейтенантом Ваджитом Саїд Хусейном. Степан Полторак зустрівся і з головою правління Національної комісії з інженерії та науки Пакистану (НЕСКОМ) доктором Набілем Хайятом. НЕСКОМ є провідним науково-промисловим комплексом Пакистану в сфері розробки та виробництва високоточного озброєння, БПЛА, повітряних та морських систем, а також давнім партнером підприємств вітчизняного ОПК, йдеться на сайті МО України.

У межах робочого візиту до Ісламської Республіки Пакистан Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак зустрівся з Президентом Мамнуном Хусейном.

— Мені відомо, що військово-промисловий комплекс України досить розвинутий. Тому я би хотів ініціювати поглиблення наших взаємовідносин та розглянути можливість створення спільних підприємств у цій галузі. Також нам цікавий ваш досвід у галузі суднобудівництва та розвитку інформаційних технологій, — зазначив під час зустрічі Мамнун Хусейн.

Своєю чергою Міністр оборони України подякував Президенту Республіки Пакистан за можливість зустрітися та обговорити важливі для обох країн питання.

— Я також переконаний, що потенціал нашого співробітництва ще не вичерпаний, адже у нас є низка довгострокових проектів. Зокрема йдеться про сферу танкобудування. Наразі нам цікавий ваш досвід у створенні концерну з виготовлення озброєння та боєприпасів. І ми вже досягли певних домовленостей у цьому напрямку. Так, ми домовилися, що найближчим часом наші експерти приїдуть до вашої країни для вивчення досвіду розгортання такого виробництва. Щодо поглиблення нашого співробітництва я хочу наголосити, що Україна завжди виконує обіцянки та домовленості, — підкреслив генерал армії України Степан Полторак.

Також у ході візиту Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак зустрівся з першим заступником начальника Генерального штабу Пакистану генерал-майором Хамудом Ур Рехманом, який відповідає за озброєння. Сторони обговорили аспекти можливої співпраці. Зокрема — спільне виробництво танків та протитанкових ракетних комплексів.

ПІДПРИЄМСТВА ВІТЧИЗНЯНОЇ «ОБОРОНКИ» ОТРИМАЮТЬ ЗАМОВЛЕННЯ НА ПОНАД 600 МЛН ДОЛАРІВ

Таких домовленостей було досягнуто в Пакистані. Відповідний Меморандум про співробітництво підписали генеральний директор Державної компанії «Укрспецекспорт» Павло Букін та голова правління Підприємства важкої промисловості HIT TAXILA генерал-лейтенант Ваджит Саїд Хусейн.

Підписання відбулося за участю Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака, першого заступника Секретаря Ради національної безпеки і оборони України Олега Гладковського та Федерального міністра оборонної промисловості Пакистану Рана Танвір Хусейна.

Домовленості стосуються технічного обслуговування та модернізації танків. Як наслідок, українські підприємства оборонно-промислового комплексу отримають замовлення на суму понад 600 млн доларів США.

ПРАВО ПРИЙОМУ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ, КРІМ МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ, НАДАНЕ ЩЕ ДВАДЦЯТИ ПОСАДОВИМ ОСОБАМ

Відповідно до Указу Президента України від 14.11.2016 № 503 «Про внесення змін до Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України», право прийому офіцерів запасу на військову службу за контрактом, крім Міністра оборони України, надане ще двадцяти посадовим особам. Про це нещодавно під час брифінгу в прес-центрі Міністерства оборони України повідомив директор Департаменту кадрової політики Міністерства оборони України Олег Яцино.

За словами посадовця, делегування повноважень розширеному колу відповідальних осіб значно пришвидшить прийняття відповідних кадрових рішень і вдосконалить систему кадрової політики у Збройних Силах.

— Відповідно до Указу Президента право прийому офіцерів запасу на військову службу за контрактом також мають перший заступник Міністра оборони, начальник Генерального штабу та його перший заступник, командувачі видів Збройних Сил, а також командувачі Високомобільних десантних військ, Сил спеціальних операцій Збройних Сил України, командувачі військ оперативних та повітряних командувань, начальники ввнз Міністерства оборони України.

Розширено повноваження командирів військових частин, з'єднань, а також керівників органів військового управління щодо присвоєння чергових військових звань та звільнення військовослужбовців із військової служби.

— Окрім іншого, вперше отримали право присвоювати чергові військові звання та звільняти військовослужбовців з військової служби командувачі Високомобільних десантних військ, Сил спеціальних операцій Збройних Сил України, керівники органів військового управління Збройних Сил України; керівники служб персоналу Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України, начальник Національного університету оборони України, — зазначив директор Департаменту кадрової політики Міністерства оборони України.

Олег Яцино наголосив, що зазначені **зміни дозволяють призначати на посади за новою військовою спеціальністю найбільш фахових військовослужбовців, які мають бойовий досвід, а також оперативно комплектувати вакантні посади командирів бойових підрозділів у зоні проведення АТО без вибуття особового складу за межі військових частин**.

За його словами, окремими положеннями указу також удосконалюється система оцінювання службової діяльності військовослужбовців в умовах проведення АТО та забезпечується якісне формування резерву кандидатів для просування по службі.

— Раніше атестування військовослужбовців в особливий період не передбачалося, — нагадав директор департаменту. — Однак тепер введені в дію зміни дозволять формувати більш якісний резерв кандидатів для просування по службі за рейтинговим принципом, об'єктивніше оцінювати службову діяльність військовослужбовців в умовах проведення АТО, сприяти відзначенню кращих та притягати до відповідальності за порушення військової дисципліни.

Іван СТУПАК

РОЗВЕДЕННЯ СТОРІН:
ПО ДОМОВЛЕНОСТЯХ Б'ЮТЬ ВОРОЖІ ОБСТРІЛИ

СУПРОТИВНИК МАНЕВРУЄ ПОМІЖ БАЖАННЯМ «ЗБЕРЕГТИ ОБЛИЧЧЯ» І ЗІРВАТИ МИРНИЙ ПРОЦЕС

Уздовж лінії розмежування Спільний центр з контролю і координації питань припинення вогню та стабілізації лінії розмежування сторін має 27 спостережних постів. Роботу центру організовано цілодобово

Схоже, що до розв'язання складного донбаського, а в пару до нього і кримського геополітичних «вузлів», ще далеко. Але Україна продовжує боротися. Вона змушена розвивати оборонний компонент спротиву й активно послуговуватися міжнародно-правовим та інституціональним інструментарієм. Один із них — Спільний центр з контролю і координації питань припинення вогню та стабілізації лінії розмежування сторін (СЦКК). Про поточну ситуацію кореспонденту «Народної армії» розповів керівник групи української сторони СЦКК генерал-майор Борис Кременецький

СЦКК — двостороння українсько-російська структура, створена у вересні 2014-го після підписання перших Мінських домовленостей. Фактично вона є інструментом їхнього виконання. У складі органу майже двісті українських військових і 75 офіцерів з Росії на чолі із російським генералом. Уздовж лінії розмежування центр має 27 спостережних постів (СП). На підконтрольній нам території несуть службу переважно українські офіцери й 16 росіян. У ОРДЛО працюють 8 офіцерів ЗС України і приблизно 40 — із РФ. У штабі СЦКК у Соледарі перебувають іще 23 російські офіцери й сім десятків представників нашої країни. Роботу центру організовано цілодобово. До складу чергової зміни входять по три офіцери від кожної сторони. Вони постійно отримують інформацію від СП, відповідних штабів і підрозділів щодо порушень режиму припинення вогню, на які центр належним чином реагує.

Із Борисом Володимировичем ми зустрілися в Антикризовому медіа-центрі у Краматорську. Саме того дня в Мінську проводилося засідання тристоронньої контактної групи, де обговорювали планування майбутніх ділянок розведення сторін.

— Борисе Володимировичу, як відбувається процес розведення сторін і які проблеми йому притаманні?

— Відповідно до рамкового рішення тристоронньої контактної групи від 21 вересня на двох ділянках — неподалік Петрівського і Золотого відбулося розведення сторін. Тобто конфігурація лінії розмежування не змінилася, а лише на цих ділянках синхронно-дзеркально розвели війська задля створення демілітаризованої смуги. ОБСЄ має організувати тут цілодобовий моніторинг шляхом патрулювання або в дистанційний спосіб, встановивши камери. Інженерні підрозділи ЗС України збудували відповідні СП й укриття для СММ ОБСЄ, які дозволяють спостерігачам і представникам СЦКК відслідковувати ситуацію. Для цього проведено розмінування й позначено вибухонебезпечні

> **ОБСЄ РАНІШЕ ЗАЯВЛЯЛА Й ЗАРАЗ ГОВОРИТЬ, ЩО НЕ ЗДАТНА МОНІТОРИТИ ДО 50% ТЕРИТОРІЇ ОРДЛО І КОРДОН. ТОМУ МИ ВІТАЛИ Б КІЛЬКІСНЕ РОЗШИРЕННЯ МІСІЇ, ЇЇ МАНДАТА, СТВОРЕННЯ ПЕРЕДОВИХ ПАТРУЛЬНИХ БАЗ**

предмети, прокладено коридори завширшки 8–10 метрів для патрулювання.

1 жовтня на ділянці № 2 у Золотому відбулося розведення сил. Відтоді обстрілів тут не фіксували. Нині там працює тільки прикордонний пост, без присутності військових Збройних Сил. На ділянці № 3 в Петрівському сили і засоби розвели не відразу. У процесі розведення над нашими позиціями помітили безпілотник. Попри прохання до російського генерала вжити заходів, нічого так і не змінилося. Незабаром стався обстріл із АГС. І керівництво ЗС України призупинило розведення. Друга спроба 7 жовтня була успішною.

— Чому так і не відбулося розведення сторін у Станиці Луганській?

— Відповідь проста. Згідно з рамковим рішенням умовою початку розведення, верифікованою спеціальною моніторинговою місією ОБСЄ, є дотримання режиму повного припинення вогню впродовж семи діб. Але такої передумови й досі не досягнуто. Про порушення режиму припинення вогню у Станиці Луганській ми інформуємо майже щодня. У шестиденний період від 25 жовтня таких інцидентів справді не було й ми готувалися 2 листопада провести розведення сил і засобів. Але ввечері 1 листопада відбувся обстріл з підствольного гранатомета. Впродовж доби 9 листопада тут «працював» АГС. Проте, якщо на цій ділянці тиждень буде тиша, ЗС України виконають рамкову угоду і здійснять процедуру розведення. Є тут й інший несприятливий аспект. Супротивник засів на горі князя Ігоря, де дуже зручні позиції для контролювання ситуації, обстрілів наших військ. На мій погляд, з позиції тактики, тій стороні невигідно відходити далі. От вона і створює провокації, щоб відтермінувати розведення військ.

— Очевидно, що діалог із російською стороною, м'яко кажучи, є непростим?..

— Інакше і бути не може. Почасти він є жорстким, обтяженим атмосферою недовіри.

— Та й, напевно, до діяльності місії ОБСЄ у вас є певні запитання, що потребують пояснень?

Генерал-майор Борис Кременецький

— Так, у п. 11 рамкового рішення тристоронньої контактної групи записано, що СММ ОБСЄ шляхом патрулювання й дистанційного спостереження має здійснювати постійний моніторинг і верифікацію процесу розведення сил та засобів на погоджених ділянках. Але поняття «повинно» і «насправді» у цьому випадку не тотожні. Приміром, після розведення сил на ділянці неподалік Золотого ОБСЄ була присутня лише у світлий час доби, а її камера там з'явилася лише за 25 днів. Тобто майже місяць не забезпечувалося постійне спостереження. Тоді виникає слушне побоювання: якщо українські інженерні підрозділи розміновують певні ділянки, на яких відсутній цілодобовий моніторинг, де гарантія, що вночі там знову не з'являться міни, розтяжки, інші «сюрпризи»? Тож, аби в усіх кроках з убезпечення була логіка, потрібна система безперервного спостереження за ситуацією.

— Як проконтролювати, що озброєння справді відведено, чи не сховав його супротивник десь в укриттях?

— Про це я щоденно запитую патрулі ОБСЄ. Українська сторона постійно надає їм точні координати невідведеного озброєння із кількістю та місцями розташування з проханням перевірити ці дані. Як й інформацію про постачання на залізничні станції Іловайська, Дебальцевого, Ровеньків тощо озброєння і техніки з Росії. І щодня нагадуємо: кордон там безконтрольний. У них є наші відео- й фотодокази. Звісно, очікуємо на появу такої ж інформації й у звітах ОБСЄ. На жаль, це відбувається не завжди… ОБСЄ раніше заявляла й зараз говорить, що не здатна моніторити до 50% території ОРДЛО і кордон. Тому ми вітали б кількісне розширення місії, її мандата, створення передових патрульних баз, щоб не лише спостерігачі СЦКК перебували на лінії розмежування, а й представники ОБСЄ. З цією метою ЗС України вже збудували низку залізобетонних укріплень, які дозволяють такому патрулю перебувати там цілодобово.

— Останніми днями, особливо після переведення годинників на зимовий час, поміж сторонами СЦКК виникали дискусії щодо термінів роботи КПВВ. Чи вдалося якось узгодити спірні моменти?

— Коли з того боку лінії розмежування людей і транспорт запускали за московським часом, то з українського пропуск ще не починали. У громадян так штучно викликали незадоволення. Бували й провокації. Нещодавно після завершення роботи КПВВ «Майорськ» з боку ОРДЛО в «сіру зону» запустили кількадесят авто. Згодом по них почали стріляти незаконні збройні формування. Частина машин зазнала ушкоджень. Цей транспорт за участю української сторони СЦКК намагалися повернути назад. Але багато людей не захотіли повертатися й заночували там, …аби бути першими з відкриттям руху на пункті! А 8 листопада у присутності делегатів ОБСЄ нам вдалося узгодити із російськими представниками, що робота КПВВ у осінньо-зимовий період триватиме з 8-ї до 17-ї години. Звісно, за київським часом…

Записав Геннадій КАРПЮК

ЕФЕКТИВНА ДОСТАТНІСТЬ,

АБО ЯКІ ЗМІНИ ОЧІКУЮТЬСЯ В ОРГАНІЗАЦІЙНО-ШТАТНІЙ СТРУКТУРІ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

За повідомленням Генерального штабу Збройних Сил України, протягом 2016 року в українському війську проведена значна робота щодо організаційно-штатної оптимізації. Основною її метою було не тільки визначення найоптимальнішої кількості особового складу, озброєння та військової техніки у складі Збройних Сил України, що гарантували виконання покладених на них керівництвом країни завдань, а й визначення в цьому сенсі найраціональніших штатів військових частин та з'єднань.

На сьогодні чисельність Збройних Сил України законодавчо визначена у 250 тисяч осіб. При цьому передбачається, що за потреби вона може бути суттєво збільшена на кількість особового складу, призваного на виконання указів Президента України — Верховного Головнокомандувача ЗС України про мобілізацію. Таке нарощування чисельності вітчизняного війська у порівнянні з тією, якою вона була до весни 2014 року, цілком обумовлено та обґрунтовано. Адже гібридна агресія з боку РФ проти нашої держави триває. Тим більше, що одна частина української території окупована, друга — анексована.

Однак для захисту територіальної цілісності та державної незалежності нашої країни наявність великого війська не є панацеєю від агресії. Більш важливу та вирішальну роль відіграють його склад та структура, адже сучасні збройні сили — це чітко організована та структурована державна інституція, добре озброєна та оснащена.

Згадаємо, що навесні 2014 року наявність застарілої, багато в чому скопійованої ще з радянських зразків організаційно-штатної структури суттєво знизило спроможність Збройних Сил України виконувати свої завдання в умовах саме гібридної агресії ворога на Донбасі. Загарбник, який діяв переважно диверсійними групами, парамілітарними формуваннями, часто маскуючись під «мирне населення», застосовуючи радше невійськові, а підривні форми вторгнення, не зустрів адекватної відповіді з боку великих, малорухливих, сформованих для ведення виключно конвенціональних війн формувань ЗС України. Лише тоді, коли бойові дії на Донбасі через ескалацію агресії ворога набули звичних, сталих форм класичного загальновійськового бою, Збройні Сили України дали належну відсіч.

Саме тому Генеральний штаб ЗС України при реформуванні протягом нинішнього року вітчизняного війська приділяв першочергову увагу вдосконаленню його організаційно-штатної структури, особливо стосовно адаптації до гібридної форми агресії. Адже штати війська треба було якомога швидше привести у відповідність до реальних потреб та умов його бойового застосування.

За словами заступника начальника Головного управління оборонного та мобілізаційного планування Генерального штабу Збройних Сил України полковника Сергія Масловського, розробка та впровадження нових, більш адаптованих штатів військових частин були здійсненні не стільки на основі виключно теоретичних досліджень, скільки на підставі результатів, отриманих у ході практичного призову резервістів та проведення за їхньою участю цілої серії тактичних навчань бойових бригад, зокрема й з бойовою стрільбою. До того ж у ГШ ЗС України ретельно опрацювали практичний досвід, набутий в ході реального розгортання та відновлення або нарощування боєздатності військових частин та підрозділів у ході відбиття агресії противника на Сході нашої країни. Тож усе це разом узяте до уваги дозволило розробити певну систему актуальних змін в організаційно-штатній структурі війська задля її адаптації до сьогоднішніх потреб або тих, які можуть виникнути найближчим часом.

У чому ж полягає їхній зміст?

На сьогодні чисельність Збройних Сил України законодавчо визначена у 250 тисяч осіб. При цьому, за потреби вона може бути суттєво збільшена

— Передбачається введення так званих багатоіндексних штатів. Мається на увазі застосування від чотирьох до восьми різних варіантів структури, складу та чисельності особового складу і основних типів озброєння та військової техніки (ОВТ) для однієї і тієї ж військової частини (з'єднання). За кожного з індексів (штатів) військова частина може виконувати визначений перелік завдань, а у варіанті вищого індексу (штату) — увесь комплекс цих завдань, — розповідає полковник Сергій Масловський.

НОВІ ШТАТИ НАПРЯМУ ПОВ'ЯЗУЮТЬ ЗМІСТ ТА ПЕРЕЛІК ЗАВДАНЬ, У ВИКОНАННІ ЯКИХ МОЖЕ БУТИ ЗАДІЯНА ВІЙСЬКОВА ЧАСТИНА (З'ЄДНАННЯ) ІЗ РЕАЛЬНИМ РІВНЕМ ЇЇ УКОМПЛЕКТУВАННЯ

Тобто відтепер у нашому війську для кожної військової частини (з'єднання) вводяться різні варіанти їхнього утримання та застосування в залежності від рівня їхньої укомплектованості людьми та основними типами ОВТ. Це дозволить більш ефективно використовувати безпосередньо частини та з'єднання у суворій відповідності до їхніх реальних бойових можливостей, а за потреби нарощувати їхню боєздатність, поступово переводячи їх на штати вищого індексу. Відтепер такі ситуації, коли тій чи іншій бригаді, окремому батальйону чи іншому військовому формуванню ставиться завдання, що не відповідає рівню їхнього реального укомплектування (тобто індексу наявного штату) стануть малоймовірними. Це своєю чергою має виключити появу недоукомплектованих рот та взводів у тих місцях, де їх не повинно бути взагалі у відповідності до переліку завдань, які визначаються їхнім індексом (штатом).

Окрім того, передбачається, що за необхідності індекс (штат) військової частини буде змінюватися синхронно зі змінами рівня доукомплектування її особовим складом та ОВТ. Таким чином у кінцевому рахунку за потреби вона досягне вищого індексу (штату), за яким буде здатна до повноцінного (тобто за повним переліком) бойового застосування.

Отже, введення системи багатоіндексних штатів дозволяє військовому командуванню більш гнучко та ретельно підходити до бойового застосування тієї чи іншої військової частини і підрозділу. Існування старої «радянської» схеми (штат військового часу і штат мирного часу) жодним чином не визначало перелік завдань, для виконання яких можливо застосувати частину (з'єднання) відповідно до рівня її укомплектування людьми та технікою. Тобто цілком можливим було, образно кажучи, «кидати в бій» недоукомплектовані частини та підрозділи, або ставити перед ними завдання, які вони не могли виконати. Нова система має виключити такі випадки, адже вийти «за межі» переліку, якщо частина не має для цього ані людей, ані озброєння, тому чи іншому командиру (начальнику) буде вкрай важко. Вона напряму пов'язує зміст та перелік завдань, до виконання яких може бути задіяна військова частина (з'єднання) із реальним рівнем укомплектування. Принаймні формально…

При введенні нової системи штатів, безумовно, відіграв свою роль ще один фактор. Постійне утримання війська у вищих ступенях бойової готовності (тобто укомплектованих людьми, технікою та озброєнням у максимально розгорнутому стані та кількості) коштує державі значних фінансових та матеріальних ресурсів. За попередніми розрахунками, фінансування української армії на наступний рік має становити згідно з проектом Державного бюджету 64 млрд гривень. Зрозуміло, що в таких умовах доцільніше утримувати в максимально боєготовому стані лише частину війська, яка на початковому етапі агресії повинна забезпечити розгортання (тобто підвищення індексів їхніх штатів) решти війська, крім угруповання, яке безпосередньо бере участь в АТО. У цьому сенсі багатоіндексна система дозволяє визначити найбільш оптимальний склад, чисельність людей та техніки, які мінімально необхідні для виконання цього завдання. Звісно, з безумовною можливістю збільшення зазначеної чисельності в найкоротші терміни.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ТРЕТЯ ЗИМІВЛЯ В ОКОПАХ:

ПЕРЕВІРЕНО, ПЕРЕЗИМУЄМО!

ЯК ВІЙСЬКО ПІДГОТУВАЛОСЯ ДО МОРОЗІВ, ДОВІДУВАВСЯ НАШ КОРЕСПОНДЕНТ

Які ж вони, нові «талани»?

Фронтова зима особлива — головне вчасно протопити буржуйку

Я приїхав на один із наших ВОПів на «нулі». У бліндаж якраз зайшов із оберемком дров високий кремезний бородань. Як виявилося, він відпочиває після чергування і водночас кочегарить.

Важко повірити, але цьому хлопцю, який двічі перезимував на фронті, лише 21 рік.

— Паливо, харчі, боєприпаси — все для того, аби організовувати ефективну оборону, є. Втім фронтова зима особлива — тут головне вчасно протопити буржуйку, — ділиться досвідом із неприхованим оптимізмом у голосі боєць «Рудий» із Кременчука. — За кілька годин до початку відпочинку розпалюємо пічку. У бліндажі й вода стоїть, щоб у холод не замерзла. Єдине, що миші турбують, котрі ховаються від холоду в бліндажі. Буває, псують усяке майно. Намагаємося з тією напастю боротися. Головне сподівання на десяток мишоловок і трьох котів. Інколи за ніч їхнім сукупним трофеєм є кількадесят гризунів!

Вдалося завітати й до імпровізованих кухні та їдальні цього пункту. Бійці, щоб зовсім не здичавіти, прагнуть створити собі умови, максимально наближені до домашніх. Тут є газовий балон і плитка. Хлопці багато розповідали про свої кухарські експерименти та досягнення…

За словами очільника групи продовольчого забезпечення Тилу штабу АТО майора Івана Смердова, нині завершується заготівля і поставка сезонних продуктів суб'єктами господарської діяльності. Частини, які перебувають у русі чи в польових умовах, отримують провізію через базові склади відповідно до типових декадних розкладок. Калорійність зимових наїдків нічим не відрізняється від літніх. Єдиною відмінністю є поява на столах цибулі та часнику — для профілактики сезонних захворювань.

Звісно, у стаціонарних умовах постійної дислокації значно легше організувати харчування. Проте і підрозділи, «відірвані» від основних сил, мають різноманітні моделі мобільних кухонь, штатних пристроїв для приготування їжі. На передовій бійці готують наїдки і на дровах.

— Який підсумок двох зим, чого навчився український солдат? — запитую Івана Борисовича.

— Найбільше вражає винахідливість. Деякі пристосування для польового куховарства, якими послуговуються на передовій, тим паче взимку, не зауважені в нормативних документах. Приміром, не передбачено забезпечення невеликих підрозділів такими засобами приготування їжі, які зараз можна побачити на ВОПах-РОПах. Так само оригінально доводиться задовольняти потребу в харчуванні в суворих умовах розвідникам, аби водночас не викрити себе. Останніх забезпечують перед завданням сухпайками, але їх не рекомендують споживати понад три дні поспіль. Тому їм варто звернути увагу на сучасні засоби куховарства. Приміром, розвідці згодяться міні-примуси для розігріву і навіть приготування їжі. Його основа — газовий балончик не більший за дезодорант. Це ніби дрібниця, але вона дуже корисна для бійців.

ЗАРАЗ У ПІДРОЗДІЛИ, ЗАДІЯНІ В АТО, НАДХОДИТЬ НОВЕ ЗИМОВЕ ОБМУНДИРУВАННЯ, ЗОКРЕМА, ВІТРОВОЛОГОЗАХИСНІ КУРТКИ. АЛЕ ЇХ ВИДАВАТИМУТЬ ТИМ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ, У ЯКИХ ВИЧЕРПАВСЯ ТЕРМІН ЕКСПЛУАТАЦІЇ ВЖЕ ОТРИМАНИХ ОДНОСТРОЇВ

Аби дотриматися правил санітарії, провізію підвозять на позиції кожні 10 днів. Зауважимо, що вже впроваджують нові норми. Так, на опорних пунктах передбачено наявність обробних дощок, каструль, ножів, іншого кухарського інвентарю, чого раніше не було. Але й досі багато залежить від того, як командир облаштує побут. Бо підвезення провіанту гарантоване, але ж ще треба організувати приготування з цих, належним чином збережених, інгредієнтів чогось ситного, корисного і смачного.

— Окрім давно знаних пунктів харчування в польових умовах — утеплених наметів, на передовій навчилися створювати безпечні й комфортні їдальні-бліндажі, навіть уже є типові схеми їхнього облаштування. Раніше керівні документи цього не передбачали, — зауважує Іван Смердов. — Нині відповідні настанови навчають такому облаштуванню.

А от начальник групи речового забезпечення Тилу штабу АТО підполковник Юрій Самойлов запевняє, що особовий склад майже повністю забезпечений речовим майном на зимовий період. Щоправда, виникають ситуації, коли військовики не звертаються із певними проблемами до свого керівництва, а відразу телефонують на «гарячі» лінії, у ЗМІ, створюють ажіотаж у соцмережах.

Зараз у підрозділи, задіяні в АТО, надходить нове зимове обмундирування, зокрема, вітровологозахисні куртки. Але їх видаватимуть тим військовослужбовцям, у яких вичерпався термін експлуатації вже отриманих одностроїв.

— У нас є план забезпечення, опрацьований з очільниками речових служб бригад у районі АТО. Розписано по кожному найменуванню, що і коли постачати, — пояснює Юрій Васильович. — Ніхто роздягнений у нас не ходить. Є молоді колеги, які бояться повідомити керівництво про проблеми в забезпеченні. Раджу не соромитися, а звертатися — допоможемо.

Заступник командира однієї з аеромобільних бригад з тилу полковник Андрій Галась каже, що нові зразки вітровологозахисної форми вони в повному обсязі не отримали, але керівництво оперативно-тактичного угруповання запевнило, що впродовж тижня їх підвезуть.

— Чи діє зараз правило, що форму в АТО можна отримувати за необхідністю? — цікавлюся в Андрія Михайловича.

— Так. Для цього спеціально створено запас комплектів у кількості 10 відсотків від чисельності особового складу. А механізм обміну такий: у кожному випадку пошкодження форми під час виконання бойових завдань проводять розслідування, складають належні акти, заявки на нові однострої.

— А яка ситуація із дровами, не бракує?

— Щодня з понеділка по п'ятницю виїздить щонайменше п'ять машин зі складів у Слов'янську, звідки розвозимо деревне паливо на опорні пункти. На кожному з них є можливість їх порізати і порубати. Минулі зими волонтери допомагали дровами, цьогоріч ситуація краща, тож потреби шукати паливо десь у лісосмугах немає.

В одному з підрозділів я випадково зустрів гурт військових, які щойно отримали нові зимові черевики з високими берцями і жваво обговорювали цю подію.

— Що очікуєте від нового взуття? — запитую в хлопців.

— Що ноги будуть сухі та в теплі. На вигляд ці «талани» зручні, якісні, навіть гарні, — каже боєць, що назвався Євгеном.

— А як із зимовим одягом?

— Ніби все гаразд. Проблем із розмірами немає, якщо щось не підходить, можна поміняти. Я раніше воював у складі 128-ї гірсько-піхотної бригади. Перший «піксель» був зовсім ніякий, дуже швидко розлізся на ганчір'я. Я ж ішов у бій у однострої іноземного виробництва. Зараз комплекти польової форми значно краще пошиті і з якіснішої тканини.

Геннадій КАРПЮК

ОСОБЛИВОСТІ ЗИМОВОЇ ФОРМИ НАШОГО ВІЙСЬКА

За останні два роки у питанні речового забезпечення війська відбувся величезний прорив. Військо не лише вдягнули, але й подбали аби наші воїни пристойно виглядали і комфортно почувалися у формі нового зразка. В результаті був розроблений і незабаром з'явився у військах добре відомий нині, так званий «роздільний комплект» зимової польової форми одягу. Військовослужбовці, які сьогодні носять його, відзначають кращі властивості маскування, якість тканини і більш продуманий дизайн ніж у його попередників. Відмінною рисою нової форми стало також те, що всі розпізнавальні нашивки кріпляться на липучках, що в польових умовах вкрай важливо.

Костюм зимовий польовий для українських військовослужбовців складається з утепленої двокомпонентної куртки і утеплених штанів. При цьому куртка зі знімною підкладкою може вдягатися поверх розвантажувального жилета. Верхній шар куртки — камуфляжна тканина «Грета», нижній — синтетична плащова тканина оливкового кольору. Завдяки двошаровості придатна не тільки для зими, але і для демісезонного періоду.

Утеплені штани так само, як і куртка, мають два елементи, які можна носити окремо. Штани з «Грета» з набивним пікселем зовні й поліестерові всередині.

А ще повідомляємо, що нинішній комплект костюма зимового польового і далі вдосконалюється на основі досвіду його використання в реальних польових умовах в районі АТО.

Як відрізнити справжню військову форму від підробки: звертайте увагу на те, що вона рівно зшита, має подвійні шви, які при розтягуванні не розходяться, а тканина не рветься, має вентиляційні отвори в пахвовій зоні.

Інф. «НА»

Українські військові відновлюють насосну станцію в селі Бердянське Донецької області. Жовтень 2016 року

ЗАХИСНИК, А НЕ «КАРАТЕЛЬ»,

АБО ЯК ЗМІНЮЄТЬСЯ СТАВЛЕННЯ МЕШКАНЦІВ ДОНБАСУ ДО УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ

— Дякуємо вам, хлопці, — чується з юрби жінок, що оточили військову машину. — Не такі ви вже й погані, як по телевізору показують.

— А ви не слухайте, що про нас розповідають по телевізору, — говорить боєць, дістаючи з позашляховика коробки з тушонкою, цукром, крупами.

— Але ж, окрім російського, іншого немає, — відповідає жінка, приймаючи подарунки від військових. — Та й, правду кажучи, не дуже ми йому віримо…

Слух різонули слова «не дуже». Виходить десь там, у підсвідомості мешканців Донбасу досі залишається інформаційний шлак, напханий російською пропагандою.

Українські військові щиро допомагають мешканцям Донбасу, діляться з ними всім, що мають самі. Навіть при тому, що знають: повертаючись до своїх осель, місцеві знову дивитимуться російські телеканали, де українців зображають як загарбників, убивць, мародерів…

Та все ж українська щирість перемагає російську пропаганду. Навіть 2014-го, коли недовіра жителів Донбасу до українських військових зашкалювала, а солдати й офіцери інколи не мали належного постачання, бійці все одно знаходили можливість ділитися своїми скупими пайками з місцевими, які залишилися сам на сам зі своїми проблемами. Шибку засклити, поставити огорожу, полагодити пошкоджений дах — для хазяйновитих українців не проблема, а для селян — привід для роздумів, хто для них є другом, а хто — ворогом.

На початку бойових дій на Донбасі один з офіцерів штабу АТО, до речі, уродженець Луганщини, переконливо сказав нашому журналісту: «Терміни проведення АТО значною мірою залежатимуть і від ступеня довіри мешканців Донбасу до українських солдатів, задіяних у антитерористичній операції…» Офіцер був абсолютно правий. Зрештою, ми пам'ятаємо, як за допомогою місцевих російські бойовики отримували інформацію про наших військових, що дозволяло найманцям облаштовувати засідки та розстрілювати військові колони.

Нагадаю: вже у перші місяці АТО до звільнених міст і населених пунктів уряд почав направляти гуманітарну допомогу, до першочергових заходів було віднесено відновлення інфраструктури, гуманітарне розмінування, поновлення роботи підприємств, налагодження системи соціальних виплат.

Давати якісь окремі завдання з цього приводу підрозділам ЗСУ в районі АТО навіть не довелося. Наші військові прекрасно розуміли, звідки прийшла війна до України і яка роль у ній саме російської пропаганди. А тому, де б не розташовувалися українські підрозділи, допомога мирному населенню була і залишається серед головних.

Є ЧИМАЛО ПРИКЛАДІВ, КОЛИ НАШІ ВІЙСЬКОВІ НАДАВАЛИ ДОПОМОГУ НУЖДЕННИМ НА ДОНБАСІ ВЛАСНИМ КОШТОМ

— Коли нас передислокували до нового місця, мешканці тамтешнього села з острахом спостерігали за нами — тут свого часу «погосподарювала» славнозвісна рота «Торнадо», — говорить командир 25-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь» Євген Лавров. — Аби змінити думку місцевих, ми одразу прийшли до сільського голови й обговорили всі питання, що стосуються нашого перебування. Чимало проблем було закрито практично наraз. Нам надали кілька будинків для проживання. Щоби не було нарікань, ми прямо заявили, що, як і решта селян, будемо платити за світло, газ і воду. Наступним кроком було відновлення повноцінного водопостачання — за допомогою волонтерів та власних сил ми запустили одну зі свердловин, що забезпечувала питною водою велику частину села. Потім були заняття в школі зі школярами, святкування Великодня, коли частину привезеного нам волонтерами віддали місцевим. Та ще чимало, начебто незначних, але таких важливих для налагодження діалогу кроків. Як результат — відносини між цивільними та військовими сьогодні дружні.

Під час перебування у цьому селі влітку я звернув увагу, що його мешканці, проїжджаючи повз військових, сигналили їм, вітаючись. На Донбасі таке побачиш не завжди…

Надання військовими допомоги місцевим мешканцям швидко набуло системності. У районі АТО також почали активно працювати групи цивільно-військового співробітництва. Для цих підрозділів відновлення нормального життя у населених пунктах, яких торкнулася війна, та налагодження діалогу між військовими і цивільними взагалі є прямим обов'язком. До груп ЦВС йшли не лише за вугіллям, шифером, склом чи продуктами. Військові юристи надають чимало консультацій щодо відшкодування втрат майна, пошкодженого внаслідок бойових дій, поновлення або ж призначення соціальних виплат (пенсій, допомоги при народженні дитини тощо), організації договірної роботи щодо відновлення пошкоджених чи зруйнованих об'єктів соціальної інфраструктури.

Навіть більше, я знаю чимало прикладів, коли наші військові надавали допомогу нужденним на Донбасі власним коштом, з простим людським бажанням допомогти. Наприклад, кілька тижнів тому внаслідок обстрілів з боку російсько-окупаційних військ, у населеному пункті Бердянське пошкоджено водогінний насос. Від кількох потужних вибухів, що пролунали поруч, старенька помпа практично розсипалася, а мешканці селища залишилися без води.

Власними силами офіцери одного з підрозділів відремонтували насос та відновили водопостачання у населеному пункті…

Сьогодні військові — часті гості в школах і дошкільних закладах Донеччини та Луганщини. Вони приходять з пакунками допомоги, проводять заняття з військово-патріотичної тематики, спортивні змагання, уроки мінної безпеки. Школярі не бачать у солдатах загрози.

Окреме питання, над яким наполегливо працюють військові, — ненав'язливо і водночас переконливо пояснювати громадянам, з якого боку прилітають міни та снаряди, що руйнують їхні домівки. Це один із тих моментів, коли навіть кремлівська пропаганда стає безсилою — російські снаряди наочно ілюструють суть «руського міра». Ще одна оманлива думка, яка й досі, на жаль, є у мешканців Донбасу стосовно українських військових: «Якби ви не прийшли, не було б війни». І ось тут для переконання їх у протилежному аргументів лише від військових недостатньо.

У штабі АТО впевнені: якби держава почала активніше діяти в інформаційному просторі Донбасу, де і досі в окремих районах переважає російський контент, результат був би набагато кращим. Спеціальні випуски газети для мешканців регіону (які колектив «Народної армії» випускає ще з осені 2014 року і безкоштовно розповсюджує за допомогою волонтерів серед мешканців Донбасу) — справа надважлива, але за охопленням аудиторії вони явно не дотягують до телебачення, яке вздовж лінії зіткнення та на окупованих територіях здебільшого брехливе російське. Адже кремлівська пропагандистська отрута вже третій рік невтомно діє на наших громадян на непідконтрольних Україні територіях. І чим далі, тим складніше буде зняти російські окуляри, крізь які мешканці Донбасу бачать Україну і те, що відбувається на самому Сході.

Аналітики констатують: ставлення мешканців Донбасу до українських військових помітно змінюється на краще. І в цьому заслуга передусім наших воїнів. Людина у формі з синьо-жовтими нашивками вже не асоціюється з війною, агресією. Український військовий дедалі частіше сприймається саме як захисник і визволитель, а не як «каратель».

Роман ТУРОВЕЦЬ

Лікарі госпіталю під час проведення чергової операції

ДНІПРОВСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ГОСПІТАЛЬ ПОВЕРНУТО ДО ДЕРЖАВНОЇ ВЛАСНОСТІ

ВІЙСЬКОВА МЕДИЧНА УСТАНОВА, ЯКОЮ НАМАГАЛИСЯ ЗАВОЛОДІТИ РОСІЙСЬКІ БАНКИ, ПРОДОВЖУВАТИМЕ РЯТУВАТИ ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ

Свій бойовий шлях лікувальний заклад розпочав ще далекого 1922 року, коли був сформований 385-й військовий госпіталь на 500 ліжок. Загалом у госпіталі отримали допомогу майже 80 тисяч поранених воїнів та цивільних мешканців.

Усередині 90-х років минулого століття чимало військових частин та установ піддали скороченню. Поступового реформування зазнав і на той час Дніпропетровський військовий госпіталь — зменшували кількість його профільних відділень.

2007 року було укладено договір з приватною особою, і Міноборони передало одній з комерційних структур понад 10 тисяч квадратних метрів нерухомості та майже 4 га землі Дніпропетровського військового госпіталю нібито для модернізації матеріально-технічної бази. Для проведення робіт ця компанія взяла кредити у філіях двох російських банків в Україні на 130 мільйонів гривень під заставу майна госпіталю. Горе-бізнесмени гроші не повернули, і шпиталь перейшов у власність російських банків.

Військове відомство неодноразово намагалося повернути у державну власність військово-медичну установу, проте суди тягнулися роками. Будівлі госпіталю перебували у вкрай жахливому стані, деякі взагалі в аварійному. Кошти виділялися виключно на медикаменти та грошове забезпечення медичного персоналу. А 2014 року госпіталь взагалі планували розформувати…

Із початком проведення антитерористичної операції на Сході країни Дніпропетровський військовий госпіталь став одним із форпостів зцілення та надії поранених українських воїнів. Сюди надходили поранені, яким надавали кваліфіковану медичну допомогу та готували до евакуації в інші медичні заклади. Загалом за майже три роки неоголошеної війни в госпіталі було прийнято та надано кваліфіковану медичну допомогу понад 14 тисячам пацієнтів.

— На початку війни ми рятували життя людям, завдячуючи перш за все самовідданій та професійній праці військових лікарів та медперсоналу. Незабаром, завдяки допомозі волонтерів, оборонного відомства та небайдужих громадян, ми почали отримувати сучасне медичне обладнання та укомплектували шпиталь спеціальними ліжками, придбали необхідні медикаменти, — говорить начальник Дніпровського військового госпіталю, кавалер ордена «Богдана Хмельницького» ІІІ ступеня полковник медичної служби Віктор Кузьменко. — Було сформовано два хірургічних, травматологічне, психіатричне, стоматологічне та неврологічне відділення.

Роботу військових хірургів госпіталю, які майже цілодобово боролися за життя поранених захисників Вітчизни, без перебільшення можна назвати титанічною. За самовіддану працю багатьох із них відзначено державними нагородами та відомчими відзнаками.

ЗА МАЙЖЕ ТРИ РОКИ НЕОГОЛОШЕНОЇ ВІЙНИ У ГОСПІТАЛІ БУЛО ПРИЙНЯТО ТА НАДАНО КВАЛІФІКОВАНУ МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ ПОНАД 14 ТИСЯЧАМ ПАЦІЄНТІВ

Проте, незважаючи на значний внесок у справу лікування захисників України, доля потужної та вкрай необхідної військово-медичної установи залишалася невідомою. Один за одним відбулися судові засідання, в ході яких російські банки докладали максимум зусиль для заволодіння територією та історичними будівлями госпіталю. Врешті-решт наприкінці жовтня 2016 року відбулося засідання Вищого господарського Суду України, яким було ухвалено рішення щодо незадоволення позову російських банків.

— Усе майно нарешті перейшло до державної власності. Тепер територія та будівлі госпіталю належать до обласного державного майна. І якщо буде відповідне рішення Кабінету Міністрів, то все повернеться у Міноборони, — повідомив начальник госпіталю.

Сьогодні на базі госпіталю в Дніпрі вже працює кафедра екстремальної медицини. У медзакладі студенти місцевої медичної академії проходять стажування та набувають практичного досвіду в лікуванні поранених.

У планах вітчизняного оборонного відомства — розширення Дніпровського військового госпіталю до 470 ліжок і перетворення його згодом на Військово-медичний центр Східного регіону.

Валентин ШЕВЧЕНКО

26 САНІНСТРУКТОРІВ ЗМАГАЛИСЯ ЗА ЗВАННЯ КРАЩОГО У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ

Критичним моментом для виживання після поранення є фактор часу. Існує поняття «золота година» — час необхідний для того, щоби пораненому почала надаватися необхідна лікарська допомога. Тобто швидка евакуація з поля бою в польовий чи спеціалізований госпіталь має вирішальне значення для порятунку поранених. За оцінками фахівців, надважливими є так звані «платинові 10 хвилин» — перші хвилини після поранення. Саме тому у Збройних Силах приділяють значну увагу підготовці санітарних інструкторів, які й надаватимуть допомогу бійцям у перші хвилини після поранення.

Військовослужбовці, які посіли перші місця в першостях Сухопутних військ, Військово-Морських та Повітряних Сил, ВДВ та ССпО зібралися у 169-му навчальному центрі СВ ЗС України, аби з'ясувати, хто з них стане кращим.

Теоретична частина проводилася шляхом тестування. Кожному учаснику належало за 25 хвилин відповісти на 40 питань.

На практичному етапі кожному санінструктору необхідно було виконати сім завдань, серед них «Зупинка зовнішньої кровотечі в секторі обстрілу», «Надання допомоги в секторі укриття», «Евакуація з броньованої техніки» тощо. Самі учасники змагань зізнаються, що найскладніше було витягнути умовного пораненого з БТРа.

Не втримався, щоб не запитати про стан забезпеченості медиків тактичної ланки медичним майном.

— Сьогодні ми забезпечені всім необхідним, — відповів Руслан Лобінський, фельдшер артдивізіону 56-ї бригади.

У підсумку змагань перше місце виборов солдат Антон Курнішук. Друге і третє з різницею в один бал посіли відповідно солдат Ольга Харченко та сержант Марія Чернега.

Роман ТУРОВЕЦЬ

Практичний етап включав сім завдань, зокрема надання допомоги в секторі укриття

«АТОВСЬКИЙ СИНДРОМ», АБО ЯК ВІДНОВИТИ ПСИХІКУ ПІСЛЯ ВІЙНИ

Психолог Тетяна Таран радить виконувати комплекс фізичних вправ, які допомагають стабілізуватися після посттравматичного синдрому

За даними Науково-дослідного центру гуманітарних проблем Збройних Сил України, 20–30% особового складу не здатні подолати психологічні проблеми без сторонньої допомоги. Про вдалі спроби повернутися до мирного життя, а головне — про методи допомоги, якими володіють сучасні психологи, розповідає начальник відділення психологічної реабілітації Національного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» Тетяна Таран

…В одному з селищ Миколаївського району наклав на себе руки хлопець, який минулого року демобілізувався із району військового конфлікту на Донбасі. Внаслідок вибуху гранати в столиці загинув чоловік, який, за попередньою версією слідства, виявився військовослужбовцем, що служив у районі АТО. У його кишені знайшли передсмертну записку. На жаль, такі повідомлення дедалі частіше з'являються в українських ЗМІ.

Ціла низка зарубіжних досліджень вказують на те, що участь у війні або проживання на території, де йде війна, значно підвищує відсоток психічних розладів як серед військових, так і серед мирного населення. Спостерігається поширення посттравматичного стресового розладу (ПТСР), депресії, фобій. Існує нормальний процес опрацювання травматичної пам'яті, так звана імунна система психіки. 70% осіб не матимуть ПТСР після страшної події, а більшість із тих, хто матиме такий діагноз, зціляться через шість місяців без лікування. Але у 30% людей, які пережили травму, ця недуга буде розвиватися.

— Психологічна травма тим і відрізняється від звичайного стресу, що людина була за крок до смерті. Природньо, що їй важко заспокоїтися, адже в думках відтворюються усі жахи війни. З'являється тремор рук, порушується сон. Такі посттравматичні розлади — це ніщо інше, як реакція організму на ненормальну ситуацію. Психіка здатна сама опрацювати інформацію, блокувати її потік, аби людина змогла вижити у надзвичайних умовах, — розповідає Тетяна Таран. — Але існує таке поняття, як травмопам'ять тіла: ви можете не воювати, але тіло все ще реагує на гучні звуки, спалахи, повертаючи вас у ситуацію бою. Такі спогади можуть навіть викликати відчуття смаку крові, скрипу піску та запаху гару. Часом подолати такі симптоми самотужки дуже складно, саме тому і радимо звертатися по допомогу до психологів.

Епідеміологічні дослідження, проведені у США та Австралії, показали, що у значної кількості тих людей, які мають ПТСР (88% чоловіків та 78% жінок), внаслідок травми розвиваються інші хвороби: у 49,9% — депресія, 51,9% — алкоголізм, 19% хворих роблять спробу самогубства.

Тетяна Таран наводить приклад. У бійця Анатолія на четверту добу після важкого бою, під час якого він із товаришами витягував поранених та вбитих, почався тремор рук: він не міг самостійно пити, стріляти, адже руки не слухалися. Його, професійного військового, направили на лікування до шпиталю. На фоні медикаментозного лікування, яке проходило протягом двох місяців, після стабілізації було проведено сеанс психотерапії із зануренням у травмоспогад минулого. Шляхом опрацювання травматичного досвіду на психологічному рівні було знято конфлікт особистості між свідомою установкою (завжди вміти контролювати власне життя, як потребує соціум від мужнього воїна) та несвідомим жахом від власної слабкості та безпорадності у критичній ситуації, коли поруч вмирають товариші.

ПОСТТРАВМАТИЧНІ РОЗЛАДИ — ЦЕ НІЩО ІНШЕ, ЯК РЕАКЦІЯ ОРГАНІЗМУ НА НЕНОРМАЛЬНУ СИТУАЦІЮ

— Психолог володіє стратегіями позитивного подолання складних ситуацій, вибудовує для кожного власну стратегію бесіди, формує так званий запит на роботу, проговорюючи ситуацію. Після стадії стабілізації переробляється травмодосвід, і мозок долає виснажливий стрес. У своїй роботі я застосовую техніку EMDR, якої нас навчили свого часу ізраїльські колеги, — пояснює лікар.

Як працює цей метод? Під час сеансу EMDR пацієнта просять згадати подію, яка була в його житті найскладнішою: що він бачив, відчував, чув, про що думав. Далі психолог «лінійкою» вимірює біль від 0 до 10. Зазвичай позначка сягає 8–9, що підтверджує чималу тривожність. Як стверджують самі хлопці, сеанс схожий на гіпноз. Він нагадує пірнання в море, глибоко-глибоко на дно.

— Я ніби пірнаю разом із ними — і ми разом витягаємо «камінь важких спогадів», піднімаючись нагору, до повітря, до життя. Ми з легкістю відпускаємо спогади, хвилювання, знов і знов переживаючи ситуацію, яка травмувала психіку. Цікаво, що щоразу спливають нові деталі події. Це і є так звана переробка травми. Під час такої процедури деякі хлопці навіть непритомніють, настільки важкі ці спогади. Отже, у такий спосіб ми обнуляємо пам'ять, — говорить лікар. — Цю методику можна застосовувати один раз на два тижні. Сеанс триває не більше ніж 30 хвилин. І щоразу події завдають дедалі меншої травми, і поріг душевного болю падає до 4–5. Завдяки цій методиці чимало наших бійців вже перемогли себе.

Цікаво, що реакція на подібний стрес у чоловіків та жінок різна. Слабка стать емоційніша за природою, тому переживає посттравматичні розлади в рази важче.

— Була у мене на терапії жінка-снайпер, яка провела в АТО чимало часу. В мирному житті вона була впевненою в собі творчою і дуже емоційною особистістю, працювала дизайнером одягу, мала власні виставки за кордоном. У районі АТО ця жінка стала талановитим снайпером. Я побачила її з орденами на кітелі, але в очах відображався біль важких травм. Дівчина була надто сильно «включена» у війну емоційно. Як снайпер вона була не гіршою за чоловіків. Але у неї всередині вирував конфлікт. Вона телефонувала мені вночі й плакала, весь час запитуючи, ким вона є: «Я не можу більше воювати і не можу творити». Істерики, сльози. Щоб повернутися до нормального життя, їй потрібна була моя допомога, — згадує Тетяна Володимирівна.

Згодом дівчина пройшла реабілітацію. І коли лікар вкотре навідалася до неї в палату, то побачила нові ескізи. Саме тоді стало очевидно: посттравматичний синдром минає. Тепер знов це творча людина і просто щаслива, усміхнена жінка, яка, як і багато інших воїнів, змогла повернутися до життя.

Травмопсихологи нині знають, як трансформувати проблему на рівні не лише психіки, а й тіла. Доведено, що дуже дієвими є фізичні вправи, які допомагають звільнитися від травмонапруження.

— Я всім раджу виконувати комплекс фізичних вправ, які допомагають стабілізуватися після посттравматичного синдрому. Це так звана десенситизація за Джекобсоном, а іншими словами — переробка травмодосвіду на рівні тіла. Цей комплекс вправ призначений для самостійного виконання 4 рази на добу і спрямований на підвищення імунітету проти страхів, навчання головного мозку алгоритмів переробки стресових ситуацій, — запевняє Тетяна Володимирівна. — Тож якщо у вас немає можливості відвідати психолога, допоможіть собі звільнитися від нав'язливих, гнітючих спогадів.

Перша вимога: комплекс потрібно виконувати з прямою спиною, повторюючи кожну вправу по вісім разів. Отже, сідайте рівно і пам'ятайте: ви — вісь, а не знак питання.

Вправа № 1. *Руки перед собою, вся увага сконцентрована на кистях рук. Робимо вдих, одночасно напружуючи руки. Видих — повне розслаблення всіх м'язів.*

Потім простягаємо ноги вперед, опускаємо, видихаючи. Об'єднуємо ці дві вправи. Максимально, посміхаючись, напружуємо м'язи обличчя і повторюємо три вправи в комплексі.

Вправа № 2. *Ця вправа допомагає заспокоїтись. Спину тримаємо рівно, праву руку кладемо на живіт. Уявляємо, що всередині тіла шкіряний м'яч. Робимо глибокий вдих через ніс, надуваючи при цьому живіт, повільно видихаємо, розслаблюючи м'язи.*

Вправа № 3. *«Годинник». Сідаємо прямо, дивимося праворуч-ліворуч 21 раз. Повторюємо цю вправу із заплющеними очима. Потім повторюємо її, дивлячись уже на коліна (спочатку з розплющеними очима, потім — із заплющеними).*

Вправа № 4. *«Метелик». Із заплющеними очима згадайте ситуацію, коли ви почувалися найщасливішою людиною на планеті. Спробуйте відтворити ті відчуття, звуки, голоси — все, що оточувало вас тоді. Не поспішайте. Наскільки це можливо, відстороніться від негативу. Схрестіть руки на грудях, поплескуючи долонями по руках. Так ви подаєте позитивні імпульси до головного мозку.*

Обов'язково запам'ятайте ці відчуття. Адже це й є ті моменти, заради яких ми живемо. Що б не відбувалося з вами вчора, знайте: завтра зійде сонце…

Консультацію лікаря-психолога можна отримати за телефоном: (095) 051–55–75.

Тетяна МОРОЗ

У ВАС МОЖЕ БУТИ ПОСТТРАВМАТИЧНИЙ СТРЕСОВИЙ РОЗЛАД, ЯКЩО:

Кожен прожитий на війні день — вже маленький подвиг

«РОЗКАЖІТЬ ПРО ГЕРОЯ ВАШОГО ПІДРОЗДІЛУ»

«НАРОДНА АРМІЯ» ЗАПОЧАТКОВУЄ ПРОЕКТ, ЯКИЙ, ЗА ТВОРЧИМ ЗАДУМОМ, МАЄ СТАТИ НОВИМ ОБ'ЄКТИВНИМ ДЖЕРЕЛОМ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ШИРОКОГО ЗАГАЛУ УКРАЇНЦІВ ПРО МАЛОВІДОМИХ СПРАВЖНІХ ГЕРОЇВ

Одного разу ми обговорювали, яким саме бачить «людину з фронту» обиватель, із 59-річним Костянтином Мікушиним, який до війни був редактором районної газети у Гайсині на Вінниччині. Попри поважний вік, він таки домігся мобілізації під час шостої хвилі й більше ніж рік прослужив у районі АТО прес-офіцером 59-ї окремої мотопіхотної бригади.

— Мене несказанно виводило з себе зневажливе ставлення деяких моїх земляків до солдата. Проте ще в перший місяць на війні я сказав собі: «Стій, Борисович! Ти нічого не можеш змінити на рівні держави. Але можеш зробити свій внесок у справедливість на рівні хоча б рідного району». Щоби бути героєм, необов'язково лягати з гранатою під танк: кожен прожитий на війні день — вже маленький подвиг. За рік я написав більше як триста життєвих історій про хлопців із бригади та надіслав їх своїм колегам до місцевих видань трьох областей. Подекуди простенькі людські розповіді про бійців, прочитані у газетах, спричиняли справжню революцію в свідомості містян. Пам'ятаю, як повернувся з відпустки один із бригадних улюбленців — Сашко-гранатометник. Обіймає мене, каже: «Борисович, ви не уявляєте, що накоїли у моєму селі своєю статтею. Коли я мобілізовувався, мене інакше як дурником не називав чи не кожен другий односелець. А коли вийшла та стаття, її всією громадою читали вголос у клубі. Жінки заходилися слізьми над світлиною зі мною та цуциком. А у відпустці всі збіглися зустрічати мене так, наче я не з фронту на побивку повернувся, а у космос злітав».

На шпальтах одного з українських видань якось прочитав кілька цікавих історій. Перша — про генеральського сина.

«— Петровичу, де мій син, — допитувався по телефону в командира сектору генерал.

Противник зробив спробу прорвати нашу оборону. Ситуація була напружена. Штаб відстежував усі події, щоби робити вчасні кроки. А тут начальство телефонує і цікавиться долею сина.

— Не хвилюйтеся, все нормально, ваш син десь тут поруч бігає, — заспокоював командир сектору. — Припинять артобстріл, зателефонує. Перепрошую, у нас нині гаряче, — закінчив розмову.

Не міг він батькові сказати правду. Син замість того, щоб сидіти в штабі, штурмував небезпечну висоту. Його просили не рватися в бій, а той махнув рукою і подався до найгарячішої точки. Увечері командир сектору потиснув йому руку і подякував за вчасно взяту висоту».

«КОЛИ Я МОБІЛІЗОВУВАВСЯ, МЕНЕ ІНАКШЕ ЯК ДУРНИКОМ НЕ НАЗИВАВ ЧИ НЕ КОЖЕН ДРУГИЙ. А КОЛИ ВИЙШЛА СТАТТЯ, ЇЇ ВСІЄЮ ГРОМАДОЮ ЧИТАЛИ ВГОЛОС У КЛУБІ. А У ВІДПУСТЦІ ВСІ ЗБІГЛИСЯ ЗУСТРІЧАТИ МЕНЕ ТАК, НАЧЕ Я НЕ З ФРОНТУ НА ПОБИВКУ ПОВЕРНУВСЯ, А У КОСМОС ЗЛІТАВ»

Інша історія — про звичайного водія.

«Хлопчина несподівано вибіг із-за машини прямісінько під колеса. Він ішов разом зі старшим братом до школи, побачив на іншому боці вулиці однокласників і поспішив до них. За кермом старенького «УАЗа» сидів 37-річний прапорщик. Із перших днів ротації він завзято ремонтував свого «бобра»: змінив кардан, гальмівні шланги. Трудився з ранку до вечора. Того дня їхав виконувати бойове завдання на передову.

Прапорщик одразу побачив хлопця, який вибіг на проїжджу частину дороги, викрутив кермо і загальмував так, що аж ногу звело. Подумав, що педаль гальм зламав. Загальмували всі чотири колеса — заднє крісло подалося вперед. Машина злегка торкнулась шкільного портфеля. Хлопчина з переляку впав на асфальт.

Водій вибіг і оглянув руки, ноги потерпілого — все ніби в порядку. Хлопець від переляку був у шоці. Викликали швидку. Прапорщик на руках заніс школяра до салону, а сам став чекати ДАІ. Приїхала поліція. Дихнув у трубку — нуль. Глянули на тормозний шлях. Інспектор здивувався.

— Вперше бачу, щоб на військовій машині загальмували всі колеса. На місце ДТП прибіг розлючений батько. Очевидці пояснили йому, що водій не винен.

— Хлопчина несподівано вибіг на дорогу. Навпаки, досвідчений водій врятував життя вашому сину.

Потім прапорщик з батьками поїхали до лікарні провідати потерпілого в ДТП. Рентген показав, що жодних переломів немає. Після огляду школяра відпустили додому.

Прапорщик тим часом поїхав на передову. Бойове завдання ніхто не скасовував. Тупо нила нога. Зводило спину. Одразу нагадали про себе всі хронічні хвороби. Кілька разів йому телефонувала мати школяра й розпитувала:

— Як почуваєтеся? Вам нічого не буде? Ви ж не винні. Ви тепер хрещений батько нашому сину. Сьогодні в нього другий день народження.

Повернувшись з передової, прапорщик заїхав на базар, купив фруктів і пішов у гості до хрещеника.

— О-о! Дядя Вася приїхав, — хлопець радісно зустрів прапорщика…»

На перший погляд, це дуже невигадливі й «негероїчні» історії. Але скільки ж у них людського, теплого, життєвого!

Відома на Київщині волонтерка, співробітниця Центру допомоги учасникам АТО при Київській ОДА Ольга Лугова, спільно з журналістами «НА», вивчала, наскільки широко й об'єктивно українські ЗМІ розповідають про нашого солдата . Її висновки цікаві:

— У нас військові друковані та електронні видання читаються переважно самими ж військовими, волонтерські — волонтерами, ветеранські — ветеранами. Виходить, що ми інформаційно замкнені самі на себе. Нас мало читає молодь — а це майбутнє Збройних Сил. Нас не мають змоги почути отруєні ворожою пропагандою співвітчизники. Як на мене, нам потрібні координаційні центри, за допомогою ресурсу яких можна було б охопити найширші верстви населення. Наприклад, Міністерство соціальної політики разом із Міністерством оборони України та Державною службою у справах ветеранів війни та учасників АТО запустили сайт для демобілізованих українських військовослужбовців — demobilization.info. Є й інші портали, через які можна розповідати про наших героїв чесно й неупереджено. Всі вони — люди без мечів і німбів, але ризикують життям за свободу країни буквально щодня…

Не можу не погодитися з Ольгою. Нещодавно «Народна армія» випустила вже третє видання книги «Вклоняємось доземно українському солдату». Це добірка історій про наших захисників. Кожна презентація чергової книги наочно демонструвала: у нас є ще багато людей, які живуть у стані інформаційного голоду щодо патріотизму та героїзму українців.

Тому «Народна армія» започатковує ще один власний проект — конкурс для демобілізованих та чинних військовослужбовців, волонтерів і блогерів під назвою «Розкажіть про героя вашого підрозділу». Сподіваємося, він стане ще одним майданчиком, де українці почують про наших, поки що невідомих героїв-побратимів.

Віктор ШЕВЧЕНКО

Умови конкурсу «НА» «Розкажіть про героя вашого підрозділу» дуже прості: напишіть своїми словами про побратима зі взводу, роти, батальйону, якого ви вважаєте героєм і непересічною особистістю. Розкажіть про його бойові вчинки. Додайте до розповіді світлини з передової. (Свої розповіді надсилайте на поштову або електронну адресу редакції з позначкою «на конкурс». Не забудьте повідомити свої контактні дані).

Найкращі історії ми розмістимо:

— на сторінках та сайті Центрального друкованого органу МО України «Народна армія» (за десять місяців 2016 року наш сайт відвідали понад півмільйона читачів);

— спільному сайті Міністерства соціальної політики, Міністерства оборони України та Державної служби у справах ветеранів війни та учасників АТО для демобілізованих;

— спільному сайті Міністерства інформаційної політики та кількох волонтерських організацій «Інформаційні війська»;

— сайті Асоціації учасників бойових дій та учасників АТО.

VETERANO COFFEE,
АБО ПРО ЖИТТЯ ПІСЛЯ ВІЙНИ

ВОЛОДИМИР ШЕВЧЕНКО, ВЛАСНИК МОБІЛЬНОЇ КАВ'ЯРНІ VETERANO COFFEE, ЩО БІЛЯ СТАНЦІЇ МЕТРО «ТЕРЕМКИ» У КИЄВІ, ДІЛИТЬСЯ ДОСВІДОМ ВІДКРИТТЯ ВЛАСНОЇ СПРАВИ

Володимир займався бізнесом із 18 років, відкривав кіоски, магазини. Але війна змінила плани підприємця. У березні 2015 року його мобілізували. Півтора місяця, разом з іншими хлопцями, він перебував у навчальному центрі, а згодом потрапив до 95-ї окремої аеромобільної бригади.

У район проведення АТО солдат Шевченко прибув 7 травня 2015 року.

— Спочатку до Слов'янська, а згодом передислокувалися до Авдіївки. Кожен день противник вів вогонь. Наш батальйон зайняв бойові позиції. Ми зміцнювали укріплення, відбивали спроби ДРГ противника прорватися на нашу територію, — розповідає Володимир. — Найбільше обстрілів зазнавали, коли приїжджали так звані гумконвої...

«БАГАТО УЧАСНИКІВ АТО БОЯТЬСЯ ВІДКРИВАТИ СВОЮ СПРАВУ, БО ВВАЖАЮТЬ, ЩО ДЛЯ ЦЬОГО ПОТРІБНІ ВЕЛИЧЕЗНІ СУМИ ГРОШЕЙ. ЦЕ НЕ ТАК»

Вдома на нього чекали дружина та двоє діток — шести та дванадцяти років.

— Повернувшись з армії, я думав про те, як відновити свій бізнес, адже за час перебування в АТО його втратив. Почав ходити на курси для учасників АТО, де навчився ресторанного бізнесу. Інформацію про ці курси я знайшов у соцмережах, — говорить Володимир.

Через місяць навчання чоловік випадково потрапив до Леоніда Остальцева, який розповів про свою піцерію Veterano Pizza.

— У мене ще до цього було бажання влаштуватися до ресторану чи кафе, попрацювати там на кухні, побачити, як працює цей механізм із середини. У Леоніда я пропрацював три місяці, а потім під брендом Veterano вирішив відкрити свою кав'ярню, — пояснює підприємець.

Власна кав'ярня стала для Володимира новою справою, до цього він не займався подібним бізнесом.

Володимир Шевченко — власник мобільної кав'ярні Veterano Coffee

— Багато учасників АТО бояться відкривати свою справу, бо вважають, що для цього потрібні величезні суми грошей. Це не так. Адже після того, що ми пройшли на війні, нам взагалі немає чого боятися. Якщо відкривати невеликий бізнес, то на багатьох речах можна зекономити. Наприклад, не купувати точку продажу, а взяти її в оренду. Також можна орендувати необхідне обладнання. Зібрати усі документи для відкриття бізнесу теж нескладно, головне — уважно ознайомитися з їх переліком, — ділиться порадами Володимир Шевченко.

У мережі Veterano Coffee є можливість «підвішувати» каву або інші напої, щоб пригостити ветеранів АТО.

— Зазвичай військові не люблять брати «підвішену» каву. Але коли я пояснюю хлопцям, що люди щиро хочуть зробити для них щось приємне і не просто «залишають» каву, а ще й пишуть для них побажання, то вони усміхаються і беруть бадьорий напій, — каже Володимир.

Взагалі мета «підвішеної» кави — зібрати певну суму грошей, щоб поїхати з волонтерами в зону АТО і пригостити армійців смачною кавою.

Володимир з радістю прийме на роботу учасників АТО.

— Будь-який атовець може написати мені у Facebook. Головне — не боятися. Якщо людина чогось не вміє, її легко можна навчити, бо немає нічого неможливого. Треба лише мати бажання, — впевнений Володимир Шевченко.

«А ЩО Я СКАЖУ ДІТЯМ? ЩО СУСІД ПІШОВ НА ВІЙНУ, А Я ТИМ ЧАСОМ БУВ УДОМА?..»

Навесні 2014 року успішний бізнесмен Віталій Приступа отримав повістку. Він вирішив закрити столичну мережу автомийок, лишивши тільки одну, а на виторг із продажу обладнання допомогти війську.

— На той час військовим бракувало практично всього — від бронежилетів до військових одностроїв, — згадує Віталій.

Попри те, що його дружина Євгенія перебувала в декретній відпустці та виховувала двох маленьких донечок, Віталій суворо відповів: «А що я скажу дітям? Що сусід пішов на війну, а я тим часом був удома, тож їх захищав чужий дядя?»

Віталій Приступа потрапив до протитанкової батареї 72-ї бригади та став командиром гармати. І вже незабаром чоловіка з підрозділом відправили в Донецьку область, де він воював сім місяців. За той час йому довелося брати участь у багатьох боях, де він отримав декілька контузій. Але про це він нікому не розповідав, навіть дружині. А коли все ж таки ділився з рідними про військові будні, то зазвичай робив це від третьої особи, наче то було не з ним.

— Пам'ятаю, як Віталій казав: «Женьо, уявляєш, мої друзі їхали

Власник «АТОмийки» Віталій Приступа

на Савур-Могилу, щоб доставити нашим хлопцям боєприпаси, і їх повністю накрили з «Градів». Вони не довезли хлопцям навіть краплинку води... Комбриг наказував повертатися, але хлопці не хотіли залишати військову техніку на ворожій території. Тож повернулися тільки після того, як змогли її відремонтувати, — розповідає дружина Віталія, добре розуміючи, що її чоловік тоді був там.

Поки Віталій Приступа захищав Батьківщину, бізнес вела його дружина.

— Завдяки цьому в мене не було часу надто хвилюватися та сумувати. Я повністю була в роботі, що допомогло мені пережити ті важкі місяці. Також тоді активно почала займатися волонтерством та допомагати військовим, — розповідає Євгенія.

Після служби в АТО Віталія Приступу направили на лікування до військового госпіталю в Білій Церкві, де він мав перебувати тривалий час. Але родина не послухала лікарів і забрала чоловіка з госпіталю додому, про що пізніше дуже пошкодувала.

— За кілька днів, як я забрала чоловіка з госпіталю, він самостійно сів за кермо машини, проїхав декілька вулиць, які він знав як свої п'ять пальців і... заблукав. Віталій навіть не міг пояснити, де знаходиться. Добре, що тоді в його телефоні була функція пошуку. Наступного дня він пішов на роботу та... знепритомнів. Потім лікарі пояснили, що саме так проявляється звукова контузія, яку він отримав під час АТО. І ми відразу повезли чоловіка у військовий госпіталь, — розповідає дружина.

Повернутися до нормального життя після демобілізації Віталію допоміг щасливий випадок.

— Одного дня біля столичного військового госпіталю я зустрів колишнього клієнта нашої автомийки. Свого часу він повернувся з Ізраїлю, а зараз консультує українських лікарів. Він сказав: «Віталіку, кожного дня до обіду ти маєш лікуватися, а після — працювати», — розповідає підприємець. Віталій розповів про поганий стан здоров'я, який заважає займатися справою. Проте лікар наполягав на своєму.

Отже завдяки роботі процес входження у життя значно пришвидшився. Повернувшись на автомийку, Віталій вирішив допомагати колишнім військовим та брати на роботу насамперед атовців, з якими за час служби майже зріднився. Звідси виникла й назва справи — «АТОмийка». До речі, на ній для всіх атовців та волонтерів передбачена знижка у 30%.

Олена КРУГЛЄНЯ

ЩОДНЯ ВІД ГОЛОДУ ПОМИРАЛИ 25 ТИСЯЧ ЛЮДЕЙ

ЩОБ ПОКАРАТИ УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО ЗА СПРОТИВ КОЛЕКТИВІЗАЦІЇ, КОМПАРТІЙНА ВЕРХІВКА ОБРАЛА — КАТУВАННЯ ГОЛОДОМ

Голодомор 1932–1933 років — одна із найжахливіших та найстрашніших за своїми наслідками трагедій, яку пережили українці минулого століття. Її влаштували російські більшовики, сподіваючись таким чином упокорити український народ. Протягом десятиліть нам, дітям і онукам померлих голодною смертю, навіть згадувати про них заборонялося. Втім і сьогодні офіційна Москва лицемірно стверджує, що ніякого голоду в Україні не було

Після знищення Української Народної Республіки українці, потрапивши під владу більшовиків, не могли змиритися зі своїм становищем. 1930 року лише за півтора місяця з 1 лютого було заарештовано 25 тисяч учасників селянських заворушень. Майже тисячу з них розстріляли. В ті часи, наприклад, на Чернігівщині діяли 64 підпільні організації та осередки, 137 повстанських загонів. Завдяки їхній діяльності відбулося 32 селянські повстання. На початку березня 1930 року заступник голови ГПУ Української РСР Карл Карлсон доповідав у Москву: «Повстання і заворушення відбулися у 15-ти районах Тульчинської округи, 8-ми Проскурівської, 10-ти Бердичівської, селах Волинської, Білоцерківської, Роменської, Херсонської, Уманської округ. Селяни ліквідовують сільські ради, партійні та комсомольські осередки».

«ТИЖДЕНЬ, ЯК ПОМЕР ВІД ГОЛОДУ БАТЬКО. МАТИ ЛЕЖИТЬ ХВОРА І ВСЯ СПУХЛА. ОКРІМ МЕНЕ, ЗАЛИШИЛОСЬ ЩЕ ТРОЄ ДІТЕЙ. ВОНИ ТАКОЖ ПОПУХЛИ. ДОПОМОЖІТЬ, ЧИМ МОЖЕТЕ, БО В НАС НА ВЕЧЕРЮ СЬОГОДНІ НЕ ЗАЛИШИЛОСЬ НАВІТЬ ГНИЛИХ БУРЯКІВ...»

Каральні акції військ НКВС не зупиняли повстанців. Саме тоді в головах партійних діячів народився пекельний «план перевиховання українців»: виступаючи на партійних зборах улітку 1930 року, генеральний секретар ВКП(б) України Косіор заявив: «Селянин відмовляється збирати врожай. Він хоче згноїти зерно, щоб задушити радянський уряд кістлявою рукою голоду. Але… ми йому покажемо, що таке голод. Ваше завдання покінчити з куркульським саботажем урожаю. Ви мусите зібрати його до останньої зернини і відразу відвезти на заготівельний пункт».

Чому Кремль не приступив до реалізації своїх жахливих планів одразу, невідомо. Можливо, сподівався, що селяни «порозумнішають». А побачивши, що спротив радянській владі продовжується, Йосиф Сталін у листі до Лазаря Кагановича написав: «Якщо не візьмемось нині за виправлення становища в Україні, Україну можемо втратити… Поставити собі за мету перетворити її у найкоротший термін на справжню фортецю СРСР, на справжню зразкову республіку».

Компартійні вожді діяли підступно і цинічно. Зокрема була ухвалена постанова «про безвідсоткову насіннєву позику Україні», але з… «централізованих ресурсів всередині України». За розпорядженням радянського уряду із засік Української РСР вивезли все зерно, і вже навесні 1932 року в Україні не було ніяких запасів збіжжя!

Сьогоднішні кремлівські ідеологи кажуть, що трагедія тих років не була спеціально спланована верхівкою комуністичного режиму, а сталася через «перекоси на місцях». Так, у кремлівських натхненників голодомору були вірні холуї в Україні, готові виконати будь-яку їхню забаганку, але вони

Не було села, зокрема на Поділлі, щоб його жителі не вмирали десятками щодня. Ховати мертвих було нікому, на це в живих не вистачало сил

були лише виконавцями — сумлінними, безжальними і цинічними, яким ніколи не буде прощення.

Люди, які пережили голодомор, донесли правду про нього до своїх дітей та онуків. Вони розповідають, що місцеві активісти, не знайшовши в хаті збіжжя, забирали в господарів сухарі, картоплю, сало, соління — все, чим людина могла прохарчуватися. Особливо «ідейні» вилучали навіть шкіряні речі, щоб їх не варили та не їли.

Про те, як велися пошуки хліба, досить красномовно написав у своїй повісті «Все тече», надрукованій 1970 року в Німеччині, письменник Василь Гросман: «Шукали зерно, неначе не хліб це, а бомби, кулемети. Землю штрикали багнетами, шомполами, всі погреби перекопали, всі підлоги виламували, у городах шукали. Вдень і вночі підводи скрипіли, пил над усією землею висів, а елеваторів не було, зсипали на землю, а навколо вартові ходять. Зерно до зими від дощу намокло, горіти стало — забракло в радянської влади брезенту мужицький хліб прикрити».

Натхненники і організатори голоду знали, що вимирають цілі села. Але замість того, щоб припинити чи хоча б пригальмувати цей «експеримент», у січні 1933-го вони збільшують план хлібозаготівель, який підлягав «безумовному і повному виконанню» і «за будь-яку ціну». З початком його реалізації селяни України залишилися без засобів до існування. Голод, що почався 1932 року, досяг апогею наступного, 1933-го, коли щодня йшли з життя 25 тисяч осіб… Ціною цих жертв стали лише 89,5 млн пудів зерна, які вдалося вичавити з селян з листопада 1932-го по січень 1933 року.

Моє рідне Поділля всі віки славилося родючими чорноземами і гарними врожаями, годуючи тих, хто тут жив. Проте вже наприкінці 1932 року цей край був охоплений голодом: не було села, щоб його жителі не вмирали десятками щодня. Ховати мертвих було нікому, на це в живих не вистачало сил. Тому часто ховали своїх близьких на городах і в погребах. По селу їздив візниця, якому було доручено збирати трупи і вивозити їх на кладовище, де була викопана велика яма, в яку скидали мерців, а іноді і ще живих.

Навіть діти зверталися до органів влади з проханнями допомогти їм вижити. Ось що писав, звертаючись до голови сільської ради, учень 7-го класу Сальницької школи Сашко Свіргун: «Тиждень, як помер від голоду батько. Мати лежить хвора і вся спухла. Окрім мене, залишилось ще троє дітей. Вони також попухли, а на мою голову випало бути головою двору. Допоможіть, чим можете, бо в нас на вечерю сьогодні не залишилось навіть гнилих буряків. Врятуйте маму, дітей, ми вступимо до колгоспу, і я буду там з мамою працювати, щоб забезпечити цих малих дітей хлібом. Не відмовте, Кузьмо Петровичу. Невже я сім класів вчився, щоб померти голодною смертю?..»

Таких прохань були тисячі. Та в більшості випадків на них ніхто не відгукувався. Тож не дивно, що кількість жертв голодомору 1932–1933 років обчислюється мільйонами українців. Пам'ятаймо про них!

МОВОЮ ФАКТІВ

• Точна кількість людей, що померли під час голодомору 1932–1933 років і досі достеменно не відома. Адже в ті роки навіть згадувати про нього не можна було. За вказівкою влади загиблим приписували смерть від серцевих та інших захворювань, не пов'язаних із виснаженням організму.

• Більшість загиблих від голоду — діти! Українці віком від 6 місяців до 17 років становили близько половини всіх жертв голодомору.

• Щоб вижити, люди змушені були вживати м'ясо здохлих тварин. Вони ловили котів та собак, а також журавлів, лелек, чапель, яких в Україні здавна оберігали, а їхні гнізда ніколи не руйнували. Відомі факти, коли голодні люди, доведені до відчаю, божеволіли й вдавалися до канібалізму.

• Найбільше українців загинули у сучасних Харківській, Київській, Полтавській, Сумській, Черкаській, Дніпропетровській, Житомирській, Вінницькій, Чернігівській, Одеській областях та в Молдові, яка тоді була у складі УРСР. Близько 81% загиблих від голоду в Україні були українцями, 4,5% — росіянами, 1,4% — євреями, 1,1% — поляками. Серед жертв було також багато білорусів, болгар та угорців.

• Саме слово «голодомор» вперше з'явилося 1978 року в друкованих працях українських емігрантів у Канаді та США. У СРСР на той час історикам дозволяли лише говорити про «труднощі з продовольством», але не про голод. Лише у грудні 1987 року перший секретар ЦК КПУ Володимир Щербицький, виступаючи на урочистостях з нагоди 70-ліття Української РСР, визнав факт голоду 1932–1933 років. Коли на цю тему почали дискутувати дедалі відвертіше, 1990 року ЦК Компартії України дозволив публікацію книжки «Голод 1932–1933 рр. в Україні: очима істориків, мовою документів». 2006 року СБУ розсекретила понад 5 тисяч сторінок державних архівів щодо голодомору.

Підготував Сергій ЗЯТЬЄВ

«ХІБА ТАКЕ МОЖНА ЗАБУТИ? А ПРОБАЧИТИ?»

Аби заперечити тим, хто стверджує, що від голоду в той період потерпали не лише українці, а й інші громадяни СРСР і це не був акт геноциду, варто згадати заходи, вжиті радянською владою саме проти українців у період 20–30-х років минулого століття. Це всім відомий «закон про п'ять колосків». Так назвали в народі постанову від 1932 року, яка дозволяла розстрілювати за розкрадання колгоспного і кооперативного майна. За цим законом карали навіть дітей. Погранзагони унеможливлювали виїзд із голодних районів. Багатьох дітей, які залишились сиротами, відправляли в інтернати, де відбувалось їхнє повне зросійщення.

Члени комнезамів (комітетів незаможників), відомі серед народу як «червона мітла», приходили зі зброєю. Документів не показували. Забирали все: худобу, зерно, насіння, собак. Була створена мережа так званих торгсінів (магазини, які торгували за іноземну валюту та золото).

«Одного разу ми з братом пішли до Тульчина в магазин (у мами залишилася золота каблучка і одна миколаївська золота п'ятірка) і там за ці «гроші» купили аж три буханки хліба, кілограм пшона і півлітра олії. І ці харчі треба було розтягнути на якомога довше… Мене з тих пір все життя мучить пам'ять — пам'ять про людей, нічим не виправдану смерть яких я бачив на власні очі, які загинули від голоду, не маючи впродовж 1,5–2 років навіть 150 грамів хліба на день. Хіба таке можна забути? А пробачити?» — згадував Володимир Трибухівський.

Наслідки голодомору ми відчуваємо і зараз. Так, Лідія Коваленко, одна з упорядників книги «Голод 33», написала в передмові до неї: «Кажемо: село «постаріло». А це прямий наслідок голодомору, «матеріальний» відгомін ненароджених поколінь. Кажемо: село що не рік, то підупадає. А це прямий вислід масових репресій, що вихорилися над українським селом, і масових депортацій, що почалися в двадцятих і не припинялися в п'ятдесятих

Дітей, які залишились сиротами, відправляли в інтернати, де відбувалось їхнє повне зросійщення

роках. Жодне селянство в світі не зазнало такого лихоліття, таких надзбиткових втрат, яких зазнало селянство України в ХХ столітті».

А видатний дослідник голодомору Джеймс Мейс, завдяки якому світ дізнався про цю страшну трагедію і який подарував Україні акцію «Запали свічку пам'яті», писав: «Без України не буде нової російськоцентричної імперії. Без України Росія змушена буде займатися обробітком власного городу, прибиранням у власній хаті, а не розраховувати вирішити російські проблеми через заковтування чужих земель і народів». Як і понад 80 років тому, сьогодні Російська Федерація чітко розуміє, що без України імперія не відбудеться. Як і понад 80 років тому, українському народові необхідно згуртуватися, чітко визначити власні національні пріоритети і вперто йти до своєї мети.

Оксана УРЕТІЙ

З листопада 1932-го по січень 1933 року у селян відібрали 89,5 млн пудів зерна

«ЦЕЙ ГОЛОД — ШТУЧНИЙ...»

ТАК ОЦІНЮВАЛИ ГОЛОДОМОР 1932–1933 РОКІВ ЗАРУБІЖНІ ДИПЛОМАТИ

Голодомор, що пронісся Україною чорним смерчем, викосив майже 4 мільйони українців. Такого висновку дійшла судова науково-демографічна експертиза інституту демографії та соціальних досліджень ім. М. Птухи Національної академії наук України. Серед померлих від голоду протягом лютого-грудня 1932 року — 205 000 осіб, упродовж 1933-го — 3 598 000, у першій половині 1934 року — близько 140 000 людей.

Через втрати серед українського народу, спричинені влаштованим більшовицькими інквізиторами голодомором, кількість ненароджених українців становить понад 6 мільйонів.

У постанові апеляційного суду міста Києва у кримінальній справі за фактом скоєння геноциду в Україні в 1932–1933 роках від 13 січня 2010 року сказано: «Відбувалося депресування й послаблення голодом практично всіх чинників, що детермінують поведінку людини: самозбереження, порогів ризику, статевого потягу, релігійних, моральних, естетичних почуттів тощо».

ГОЛОДОМОР, ЩО ПРОНІССЯ УКРАЇНОЮ ЧОРНИМ СМЕРЧЕМ, ВИКОСИВ МАЙЖЕ 4 МІЛЬЙОНИ УКРАЇНЦІВ. ЧЕРЕЗ НЬОГО НЕ НАРОДИЛОСЯ ПОНАД 6 МІЛЬЙОНІВ ДІТЕЙ

В Україні збереглися понад 3 тисячі книг реєстрації актів про смерть упродовж 1932–1933 років, які є безцінними з історичної точки зору, оскільки документально підтверджують сплановане масове винищення нашого народу сталінським режимом.

«Масова загибель людей в Україні внаслідок настання смерті від голоду, виснаження, недоїдання та похідних від цього хвороб підтверджується висновками судово-медичних експертиз, проведених за архівними документами щодо реєстрації смертей», — ідеться у постанові апеляційного суду міста Києва.

Лише протягом останніх років у державних архівах України виявлено більше тисячі кримінальних справ за фактами людоїдства і трупоїдства, скоєними під час голодомору. Сплеск таких явищ психіатри пояснюють тривалим і виснажливим голодуванням людей, що призводило до зміни їхнього психічного стану.

Італійський консул у тодішній столиці Української РСР Харкові у повідомленні своєму уряду писав: «Цей голод — штучний і спеціально створений для того, щоб провчити селян. Наслідком теперішнього лиха в Україні буде остаточна колонізація цієї країни росіянами, що призведе до змін етнографічного характеру. В майбутньому і, либонь, дуже близькому майбутньому, ніхто більше не говоритиме про Україну чи український народ, про українську проблему, бо Україна стане де-факто територією з переважно російським населенням. Голод і далі шаленіє й нищить людей, і просто неможливо збагнути, як може світ залишатися байдужим до такого лиха».

Підготував Сергій ЗЯТЬЄВ

«ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ТИХ, ХТО ПОМЕР ГОЛОДНОЮ СМЕРТЮ…»

Напередодні 83-х роковин голодомору, який відібрав мільйони життів, кореспондент «Народної армії» поспілкувався з представниками різних верств населення. Ось що вони думають стосовно цієї трагедії.

Олена Степаненко, педагог:

— Кілька років тому до рук потрапила книга британського письменника Роберта Конквеста «Жнива скорботи», в якій розповідається про причини і наслідки голодомору 1932–1933 років. Опираючись на конкретні документи, факти, її автор розказав про масштаби тієї трагедії, яка випала на долю нашого народу. Читаючи її, відчувала жах, інколи не вірилося, що таке могло бути!

Олександр Шайновський, капітан:

— Люди мого покоління щасливі, що на їхню долю не випало стільки випробувань, скільки пережили наші діди і прадіди на початку 30-х років минулого століття. З літератури, публікацій у періодичних виданнях знаю, що тоді голодною смертю вимирали цілі села. Сьогодні більшість російських експертів стверджують, що ніякого штучно влаштованого голоду не було. Але ж архівні документи досить переконливо свідчать про те, що саме більшовицька влада організувала геноцид українського народу, намагаючись провчити українців, які не бажали їй коритись.

Володимир Гребенюк, полковник у відставці:

— Те, що відбувалося понад 80 років тому на українській землі, інакше, як планомірним винищенням українського народу важко назвати. Адже тоді голодною смертю загинули мільйони людей. Комуністичних вождів того часу, які влаштували цей «експеримент» над українцями, насамперед над селянством, можна порівнювати — за масштабами злочинів — з вождями третього рейху, які мільйонами нищили людей.

Наталя Яновська, пенсіонерка:

— Я щаслива, що Бог дав мені віку і я дочекалася часів, коли Україна гідно вшановує жертв голодомору, влаштованого більшовицькою владою. Адже в багатьох містах і селах споруджено меморіали, пам'ятники на їх честь, українці по всій країні згадують тих, кого забрала голодна смерть, знято чимало документальних та художніх фільмів, написано багато книг. Отже, молодь знатиме правду про ті трагічні часи.

Бліц-опитування провів Сергій ЗЯТЬЄВ

В УКРАЇНІ УСПІШНО ВИПРОБУВАЛИ НОВУ РАКЕТУ

ПРИ ДАЛЬНОСТІ СТРІЛЬБИ В 60 КІЛОМЕТРІВ ВОНА ПРОДЕМОНСТРУВАЛА ВИСОКУ ТОЧНІСТЬ

В Україні відбулися чергові випробування нової ракети. «Всі пуски пройшли успішно. Результат вражає: за дальності стрільби в 60 кілометрів ракета продемонструвала дуже високу точність». Про це на своїй сторінці в Facebook заявив Президент України Петро Порошенко.

А ось що сказав щодо створення ракетного щита держави Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов: «Ми почали виготовляти українські ракети, всі складові елементи яких виробляються також в Україні. Небагато країн мають повний цикл такого виробництва. Останні випробування показали не просто високу якість наших ракет, а й те, що вони кращі за російські аналоги». За його словами, виробництво ракети — це не тільки розробка корпусу, бойової частини, пускової установки і системи управління, а ще й виготовлення твердого ракетного палива, яке виробляють лише деякі країни.

«Наша ракетна програма включає повний цикл виробництва. Це колосальна робота, проведена українськими вченими, конструкторами, інженерами. Сьогодні ми відновлюємо втрачені позиції України як держави, що володіє сучасними ракетними технологіями», — зазначив Секретар РНБО України.

НОВІ РАКЕТИ УКРАЇНСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА ПЕРЕВЕРШУЮТЬ ЗА СВОЇМИ ХАРАКТЕРИСТИКАМИ РОСІЙСЬКІ АНАЛОГИ

Нагадаю, це вже не перші успішні пуски вітчизняних ракет, які відбулися поточного року. Так, наприкінці серпня на полігоні під Одесою відбувся вдалий етап випробувань нової 300-міліметрової ракети проекту «Вільха» також вітчизняного виробництва. Загалом було здійснено 14 успішних пусків таких ракет із РСЗВ «Смерч». Вона здатна нести різні види бойових частин, що дозволяє застосовувати її як засіб ураження наземних, морських та повітряних цілей. Ракету розроблено ДП «КБ «Південне», а систему наведення — ДП «Державне Київське конструкторське бюро «Луч».

Військові експерти зазначають, що радіус дії цієї ракети можна порівняти з відповідною характеристикою вже відомого тактичного ракетного комплексу «Точка-У». Втім у «Вільхи» більша точність влучання. Всі комплектуючі для її виробництва теж вітчизняні. Зокрема це стосується системи управління, ракетного палива та бойової частини. Наприклад, система наведення дозволяє коригувати траєкторію польоту ракети завдяки імпульсним двигунам. «На відміну від

Пуск нової ракети вітчизняного виробництва

російських аналогів українські ракети — керовані, й саме тому — ефективніші. Вони точніше вражають цілі, що було доведено під час випробувань», — наголосив Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов, який був присутній на полігоні під час тих пусків.

До цього варто додати, що на рахунку конструкторів ДП «КБ «Південне» розробка не лише цих ракет, а й сучасного оперативно-тактичного комплексу «Грім», що має більш вражаючі характеристики. Він являє собою мобільну пускову установку з двома ракетами класу «земля-земля», які можуть вражати одночасно дві різні цілі на відстані до 300 кілометрів. Ракета «Грому» несе боєзаряд вагою до 480 кілограмів. Цього цілком достатньо для знищення цілей на площі до 10 тисяч квадратних метрів касетним зарядом або на площі 2–3 гектари — осколково-фугасним.

До речі, політ ракети може відбуватися не тільки за прогнозованою балістичною траєкторією, але й за аеробалістичною. За такої траєкторії вона робить непередбачувані «стрибки», ухиляючись від протиракет противника. Це має допомагати в подоланні системи ППО противника будь-якої складності. ОТРК «Грім» пристосований для стрільби як балістичними, так і крилатими ракетами, що робить його універсальним при виконанні завдань. Це також дозволяє використовувати його як далекобійний оперативно-тактичний комплекс, точність якого відповідає рівню найкращих світових зразків озброєння.

НА «БАРС» ВСТАНОВИЛИ БОЙОВИЙ МОДУЛЬ «ТАЙПАН»

ОСНОВНІ ПЕРЕВАГИ БРОНЕАВТОМОБІЛЯ — МІЦНА ТА НАДІЙНА РАМА ШАСІ, ПОВНИЙ ПРИВІД, ПІДСИЛЕНА ПІДВІСКА ТА МОСТИ, ПОТОВЩЕНІ ЗОВНІШНІ ПАНЕЛІ

Бронеавтомобіль «Барс-6» обладнаний бойовим модулем «Тайпан»

На цьогорічній Міжнародній спеціалізованій виставці «Зброя та безпека-2016» Акціонерне товариство «Автомобільна компанія «Богдан Моторс» представило свою чергову розробку — «Барс-6». Він являє собою багатофункціональний броньований повнопривідний автомобіль повною масою до 7 тонн. «Барс-6»може використовуватись як автомобіль загального призначення, розвідувально-дозорний, медичний чи поліцейський, а також для оснащення спеціальних підрозділів збройних сил. «Барс-6»обладнано захистом від мін та куль за стандартом STANAG 4569 Level 1. Його головні переваги — міцна та надійна рама шасі, повний привід, підсилена підвіска та мости, потовщені зовнішні панелі, легке обслуговування в польових умовах.

У бронеавтомобілі розміщуються 4 бійці та 2 члени екіпажу. На нього можна встановлювати різні бойові модулі, зокрема «Тайпан». «Барс-6» обладнаний 3,9-літровим чотирициліндровим дизельним двигуном Hyundai D4DA, який легко запускається при температурі повітря від -35^{0}С до +50^{0}С. Трансмісія — механічна, 5-ступенева. Випробування довели здатність бронеавтомобіля долати брід завглибшки до 50 сантиметрів, а завдяки кліренсу в 25 сантиметрів — рухатися глибокою колією.

ЗАСТАРІЛІ САНІТАРНІ «УАЗи» МОЖЛИВО ЗАМІНИТЬ «БОГДАН»

Акціонерне товариство «Автомобільна компанія «Богдан Моторс» здійснює виробництво нового автомобіля «Богдан-2251» для армійської санітарної служби.

За інформацією представників цієї компанії, санітарний автомобіль «Богдан-2251» призначений для доставки поранених із поля бою і має замінити застарілі УАЗи. В його основі лежить рамний китайський пікап Great Wall Wingle 5. На місці вантажної платформи встановлено спеціальний модуль для перевезення поранених та хворих. Державним науково-випробувальним центром Збройних Сил України завершено визначальні відомчі випробування цього санітарного автомобіля, протягом тижня проведено його експлуатацію в районі АТО. За висновками експертів, «Богдан-2251» відповідає медико-технічним вимогам до санітарних автомобілів цього класу. Зовні його модуль — алюмінієвий, тож він надійно захищений від корозії. Внутрішнє оздоблення виготовлене з негорючих та зносостійких матеріалів. У санітарному модулі можуть поміститися четверо поранених лежачи або восьмеро — сидячи. Також передбачено кріплення для нош.

Санітарний модуль автомобіля має захист від вологи та пилу, обладнаний локальною системою обігріву, системою вентиляції з очисними фільтрами повітря,

«Богдан-2251» для армійської санітарної служби

зональною та загальною системами освітлення, передбачає можливість підключення електроприладів. Модуль обладнаний додатковим евакуаційним виходом та штатними місцями встановлення типового обладнання. Він має спеціальні кріплення для демонтажу та підйому, тож за потреби, у разі пошкодження чи виходу з ладу шасі, його можна швидко демонтувати та змонтувати на іншому шасі.

Додаткова комплектація санітарного автомобіля «Богдан-2251» може містити світлозвукову сигналізацію, додатковий комплект акумуляторів, адаптер змінного струму (220 В), автономний опалювач Webasto (потужність — 4кВт), систему штучної вентиляції легенів, кисневий інгалятор КПІ-02, диспенсер, складані ноші з кріпленнями, набір медичних шин, парамедичний комплект «Медінт 1-М» та інше медичне обладнання, необхідне для надання долікарської допомоги.

Новий «Богдан-2251» оснащений турбодизельним двигуном об'ємом 2,0 л та потужністю 143 к.с., повним приводом, що підключається, 6-ступінчастою механічною КПП та лебідкою, яка дозволяє витягнути автомобіль повною масою до 3 тонн.

Матеріали сторінки підготував Сергій ВОРОНКОВ

ДРУГЕ ЖИТТЯ КРИМСЬКИХ «МІГІВ»

ПОШКОДЖЕНІ ОКУПАНТАМИ У КРИМУ ЛІТАКИ ЗНОВУ В УКРАЇНСЬКОМУ НЕБІ

Винищувачі МіГ-29 та інша техніка, які вдалося вивести з анексованого Криму, повертаються у стрій і успішно виконують поставлені завдання. Знаково, що в кабінах цих літаків — молоді пілоти, цьогорічні випускники Харківського національного університету Повітряних Сил. Це ті хлопці, котрі ще влітку вперше самостійно злітали на бойовому винищувачі. А кілька тижнів тому вдосконалювали майстерність уже на кримських МіГах у межах льотно-методичного збору на Івано-Франківщині.

Інтенсивна підготовка молоді стала можливою не лише завдяки виділенню необхідних ресурсів пального, а й у результаті титанічної роботи військових інженерів, вітчизняної «оборонки», які роблять усе можливе для відновлення, ремонту та продовження ресурсу крилатих машин, зокрема й тих, які вивели із Автономної Республіки Крим.

Та перенесемося у 2010 рік, на аеродром Бельбек. Про жахливий стан парку літальних апаратів авіатори неодноразово доповідали вищому керівництву держави. Адже у бригаді в небо спроможні були піднятися лише два літаки МіГ-29. А на носі — Євро-2012! Як запевнити європейців, що терористична загроза під контролем із такими показниками? Відтоді й почали виділятися кошти на відновлення бойової техніки. Потроху літаки ставали до строю. На аеродромі закипіла робота, а в льотчиків та решти особового складу авіаційної бригади з'явилось натхнення і засвітилися очі…

Та радість не була тривалою. Анексія Криму, окупація частини Донбасу. Майже всі відремонтовані літаки, які так старанно відновлювали, по-варварськи вивели з ладу «ввічливі зелені чоловічки». Це було фізичне пошкодження двигунів, пневматики, розукомплектування обладнання, вузлів та агрегатів. Словом, постраждав чи не весь парк діючої авіатехніки.

Внаслідок політичних домовленостей у травні 2014 року літаки з Криму почали виводити, точніше — вивозити на трейлерах і шаландах. Фахівці інженерно-авіаційної служби, що залишилися на аеродромі, розбирали літаки, вантажили на автомобілі. Інші на новому місці дислокації — в Миколаєві складали їх до купи. Попри домовленості, із виведенням постійно виникали проблеми: окупанти усіляко перешкоджали процесу, саботували роботу, блокували наземну техніку для монтажу та завантаження літаків.

Приблизно така ж картина була й в інших частинах та на авіаремонтних підприємствах Криму. Адже, крім бригади в Бельбеку, де було зосереджено основну кількість бойової техніки, на півострові функціонували ще дві військові частини — Державний науково-випробувальний центр (ДНВЦ) у Феодосії та морська авіаційна група у Саках. А також — два авіаремонтні підприємства в Севастополі та Євпаторії. Загалом у Криму дислокувалося угруповання, яке налічувало 126 одиниць авіаційної техніки.

За словами головного інженера авіації Повітряних Сил — начальника управління Командування Повітряних Сил ЗС України генерал-майора Петра Скоренького, вцілому вдалося вивести 92 літаки та вертольоти. Причому морські льотчики зробили це самотужки — небом.

Із самого Бельбека вивезли 40 із 52 літальних апаратів. Найкращі справні літаки окупанти залишили собі. Це сім МіГ-29, два МіГ-29УБ та три модернізовані навчально-бойові Л-39М1. Шість МіГ-29 одразу взявся ремонтувати Львівський державний авіаційно-ремонтний завод. Два МіГи вони передали миколаївській бригаді вже до кінця 2014 року, а ще два — 2015-го. Саме на цих літаках випускники ХНУПСу сьогодні вдосконалюють свою майстерність.

Після переформування авіаційної бригади в Миколаєві військові інженери власними силами відновили ще шість винищувачів на базі авіаційної ТЕЧ. Це п'ять бойових МіГів та одна «спарка».

Ось такий результат маємо на тепер. Кожен бойовий літак проходить відповідні льотні випробування в різних режимах польоту і вже після складання нормативних документів стає до строю.

ПІСЛЯ АНЕКСІЇ КРИМУ, МАЙЖЕ ВСІ ВІДРЕМОНТОВАНІ ЛІТАКИ ПО-ВАРВАРСЬКИ ВИВЕЛИ З ЛАДУ «ВВІЧЛИВІ ЗЕЛЕНІ ЧОЛОВІЧКИ»

— Це те, що вдалося зробити на нинішній день, і це немало, — говорить головний інженер авіації ПС генерал-майор Петро Скоренький. — Хоч підприємства українського ОПК давно працюють у напрямку імпортозаміщення окремих запасних частин, у нинішніх умовах є певні проблеми із комплектуючими для авіації.

Літаки МіГ-29 проходять модернізацію на наших авіаційно-ремонтних підприємствах. Модернізовані літаки здатні успішно виконувати бойові завдання і вже чимало з них перебувають на озброєнні частин Повітряних Сил. Будуть модернізовані і МіГ-29 з Бельбека.

Повітряним Силам нині необхідно нарощувати бойовий потенціал, набувати нових бойових спроможностей. Для цього авіаторам украй потрібна як перспективна молодь, так і справна авіаційна техніка. Такий тандем ми побачили в Івано-Франківську, де до всього фюзеляжі відновлених літаків та комбінезони льотчиків об'єднує й новий піксельний малюнок українського війська.

Підготував Юрій ІГНАТ

МОЛОДІ ПІЛОТИ НА НОВИХ ВИСОТАХ

Випускники ХНУПСу виконують польотні завдання на літаках МіГ-29

У Командуванні Повітряних Сил ЗС України прийнято рішення продовжити наступний етап льотно-методичного збору на Івано-Франківщині, до якого залучено молодих льотчиків авіаційних бригад виду.

Цьогорічні випускники ХНУПСу мають значно більший наліт годин, ніж попередні випуски, адже ще курсантами виконували польоти як на навчально-тренувальних Л-39, так і на бойових МіГ-29. Тому в льотній книжці кожного наліт обчислюється щось із двома сотнями.

— Одне з головних завдань льотно-методичного збору — підготовка молодих пілотів до рівня «військовий льотчик 3-го класу», — говорить заступник начальника авіації Командування Повітряних Сил ЗС України полковник Олександр Кулібаба. — За підготовкою молодих льотчиків спостерігають досвідчені інструктори з інших авіабригад, на озброєнні яких стоять винищувачі МіГ-29.

За його словами, нині молодь успішно відновила навички з техніки пілотування й навігації як у простих, так і у складних метеоумовах, на середній та малій висотах. Далі льотчики відпрацюють бойове застосування по повітряних цілях, їхнє перехоплення, а також складний пілотаж і групову злітаність у парі. А на одному з полігонів вони проведуть практичне бойове застосування. За результатами збору підготовленим льотчикам присвоять відповідну класну кваліфікацію.

Засідання Третього комітету Генеральної Асамблеї ООН

В ООН ВИЗНАЛИ РОСІЮ ОКУПАНТОМ, А КРИМ — ОКУПОВАНОЮ ТЕРИТОРІЄЮ

МІЖНАРОДНИЙ СУД У ГААЗІ ТА ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ООН ЗАКЛАЛИ ЮРИДИЧНІ ПІДВАЛИНИ МЕХАНІЗМУ ДЕОКУПАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО КРИМУ

Нещодавно відбулися дві міжнародні події, які, на переконання експертів, матимуть доленосні наслідки для Росії. Зокрема Міжнародний кримінальний суд у Гаазі визнав Крим територією України, яка окупована Росією, а згодом в ООН проголосували за резолюцію, в якій Російська Федерація називається агресором, а також засуджується терор та утиски населення півострова з боку окупаційного режиму.

Експерти переконані, що міжнародні організації, особливо такі поважні, як ООН чи кримінальний суд у Гаазі, оголошуючи такі рішення, ніколи не покладаються на емоції, ретельно збирають докази та аргументи із урахуванням політичної кон'юктури. Тому винесені ними ухвали мають глобальні та довгострокові наслідки.

Постійний представник України в ООН Володимир Єльченко:

«Для України головним є те, що вперше в офіційному документі ООН є кваліфікація таких речей, як анексія й окупація Криму. Це дуже важливо з точки зору позовів, які зроблені українською стороною і готуються за усім спектром питань навколо Криму. Йдеться про Міжнародний суд ООН, Міжнародний кримінальний суд тощо».

Зокрема в щорічному звіті попереднього розслідування прокурора Міжнародного кримінального суду (МКС) Фату Бенсуда, оприлюдненому 14 листопада, зазначається, що ситуація в окупованому Криму рівнозначна міжнародному збройному конфлікту між Україною та Росією.

При цьому суд зауважує на непотрібності встановлення факту правомірності початкової інтервенції, яка спричинила за собою окупацію Кримського півострова. Це означає, що даний міжнародний конфлікт може бути розслідуваний за нормами Римського статуту.

Також у документі йдеться, що канцелярія прокурора МКС має інформацію щодо утисків кримських татар на півострові, насильницького переміщення 179 заарештованих осіб на територію РФ, примусову мобілізацію на військову службу жителів Криму тощо. Окрім цього, прокурор суду вирішила 2017 року продовжити збір доказів щодо цієї ситуації.

Щодо ухвалення українського проекту резолюції «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим і місті Севастополь (Україна)» Третім комітетом Генасамблеї ООН, то фахівці переконані, що цей документ стане ще одним інструментом розширення санкцій проти Росії.

Резолюцію підтримали 73 країни. Проти голосували 23: Ангола, Вірменія, Білорусь, Болівія, Бурунді, Камбоджа, Китай, Куба, Коморські острови, КНДР, Казахстан, Індія, Іран, Росія, Нікарагуа, Сербія, ПАР, Судан, Сирія, Узбекистан, Венесуела, Еритрея, Зімбабве. Ще 76 країн утрималися.

У РЕЗОЛЮЦІЇ ЗАСУДЖУЮТЬСЯ МАСОВІ ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В ОКУПОВАНОМУ КРИМУ ТА МІСТИТЬСЯ ЗАКЛИК ДО РОСІЇ ДОТРИМУВАТИСЯ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Зокрема резолюція підтверджує територіальну цілісність України, невизнання анексії Криму, закликає Росію надати безперешкодний доступ для моніторингу та містить звернення до Управління Верховного комісара ООН з прав людини підготувати окремий тематичний звіт щодо ситуації у Криму.

У резолюції також пропонується «засудити обмеження прав людини, дискримінаційні заходи та практику стосовно жителів тимчасово окупованого Криму, зокрема кримських татар, а також українців і осіб, що належать до інших етнічних і релігійних груп, з боку російської окупаційної влади».

Окрім цього, в документі повідомляється про випадки позасудових страт, викрадень, політично вмотивованих переслідувань, дискримінації, залякувань, довільних затримань, тортур і жорстокого поводження із затриманими, а також про нехтування іншими засадничими свободами, включаючи свободу думки, віросповідання і світогляду, як і правом на мирні зібрання.

У резолюції засуджуються масові порушення прав людини в окупованому Криму та міститься заклик до Росії як держави-окупанта дотримуватися своїх зобов'язань згідно з міжнародним правом.

На переконання постійного представника України при ООН Володимира Єльченка, відтепер питанням Криму будуть займатися безпосередньо Верховний комісар ООН з прав людини і окремі делегації. «В Україні з'явився інструмент додаткового тиску на Росію, щоб змінити ставлення до кримського питання, як мінімум, у рамках ООН», — повідомив дипломат.

«Постійний правозахисний моніторинг ООН — перший крок до деокупації українського Криму», — наголошує глава МЗС України Павло Клімкін. На його переконання, завдяки ухваленню резолюції про порушення прав людини в Криму визначення «тимчасова окупація української АРК і м. Севастополь» буде офіційно вживатися в усіх документах ООН до деокупації Криму.

«Підтримавши документ, світ заявив державі-окупантові: «Ні» — «сірій зоні» беззаконня і свавілля в українському Криму», — повідомив глава зовнішньополітичного відомства України та зауважив, що вперше в документах ООН Росія називається державою-окупантом, а АР Крим і м. Севастополь — тимчасово окупованою територією.

На переконання експертів, у подальшому Україні доведеться працювати з усіма країнами, оскільки ця резолюція повинна бути схвалена на пленарному засіданні Асамблеї, яке відбудеться за дватри тижні. Але, як свідчить практика, різниці між цими голосуваннями практично не буває.

Проте, якщо хтось думає, що буквально завтра у проблемі Криму щось зміниться, то це не так. Як зауважують фахівці, перший час навіть буде здаватися, що взагалі нічого не відбулося. Але в тому й річ, що коліщатка міжнародної правової системи розкручуються дуже повільно. Тепер будь-які міжнародні рішення та договори щодо Криму будуть розглядатися з позицій, що півострів окупований. Будь-які військові переговори та угоди з Росією будуть враховувати, що це країна-агресор. А головне — Україна отримала правові підстави вимагати проведення міжнародного військового трибуналу проти Росії та її керівництва. Проблеми для окупантів будуть наростати поступово, але невідворотно.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ

ТРЕБА ДОВЕСТИ АГРЕСОРУ, ЩО ЖИТИ ЗА ПРАВИЛАМИ Є ОБОВ'ЯЗКОВИМ ДЛЯ ВСІХ

«Дуже важливо, що в цій резолюції було чітко відображено визнання Російської Федерації як окупаційної влади в Криму. Вперше на міжнародному рівні було про це чітко зазначено. Так само, як і було зазначено про те, що Крим, Севастополь залишаються територією України і мають статус тимчасово окупованих», — сказав Петро Порошенко під час зустрічі з послами країн G7, повідомляє прес-служба глави держави.

Президент України зауважив, що це велика дипломатична перемога. «Ми впевнені в тому, що незважаючи на жорстку протидію Російської Федерації, їм не вдалося зняти це питання з розгляду», — додав він.

Глава держави наголосив на важливості довести агресору, що вимоги жити за правилами, дотримуватись міжнародного права, поважати суверенітет, територіальну цілісність і незалежність України є обов'язковими для всіх, зокрема й для Росії.

Андрій Бузаров, експерт з міжнародних та правових питань:

— Прийняття цих двох міжнародних документів є дуже важливим для міжнародного іміджу України. Світова спільнота фактично визнала територіальну цілісність України та агресію проти неї з боку Росії.

Звіт Гаазького суду, в якому йдеться про визнання ситуації в окупованому Криму як рівнозначної міжнародному збройному конфлікту між Україною і Росією, став лише формальним приводом для заяви Кремля про вихід Росії з-під юрисдикції Міжнародного кримінального суду. Таким чином Москва захищається від Гааги. Документ чітко констатує існування збройного конфлікту між Росією та Україною і фіксує численні злочини, вчинені в Криму і на Сході України. При цьому слід розуміти, що під юрисдикцію Міжнародного кримінального суду (МКС) підпадають злочини, вчинені на території країн-учасниць Римського статуту, який заснував МКС 1998 року, або їх громадянами. Якби Росія визнавала юрисдикцію Міжнародного суду, після закінчення розслідування росіянам могли пред'явити звинувачення. Спроба Росії дистанціюватися від цього органу є непрямим доведенням її причетності до злочинів, скоєних на Донбасі.

ПОНАД 90% АМЕРИКАНСЬКИХ СЕРЖАНТІВ

МАЮТЬ ВИЩУ ОСВІТУ

«Кредо сержанта» ЗС США: «Я сержант — лідер для солдатів»

Сержантський корпус розвинених армій навчається в спеціалізованих військових закладах за багаторівневою системою. Сержант ЗС США зобов'язаний володіти всіма видами зброї, яка є в його підрозділі. За американськими вимогами право на оцінку «задовільно» і «добре» має тільки солдат. Сержанти і офіцери зобов'язані складати нормативи з фізичної підготовки тільки на «відмінно»

У сучасних іноземних арміях роль молодших командирів важко переоцінити. Сержантів і унтер-офіцерів готують у спеціалізованих військових навчальних закладах за багаторівневою системою. Кожний щабель підготовки відповідає завданням, які належить виконувати відповідним рангам сержантів. При цьому вони повністю відокремлені від рядових і саме на сержантів покладаються обов'язки з виховання та індивідуального навчання солдатів.

В армії США військове керівництво розглядає кадрову політику формування сержантського корпусу як найважливішу складову частину військового будівництва. Сержанти є найчисленнішим загоном командного складу Збройних сил цієї країни. До речі, більше 90% сержантів американської армії мають освіту не нижче коледжу.

Щоб стати сержантом у Збройних силах США, необхідно прослужити декілька років. Після цього рада сержантів роти — перша і остання інстанція, яка визначає, вийде з рядового сержант чи ні, відбирає серед солдатів лідерів і відправляє їх на піврічне навчання. По його закінченні новоспечений сержант повертається у свою роту взводним сержантом. Через три-чотири роки на раді сержантів батальйону рекомендують відправити на навчання ротного сержанта кращого із взводних сержантів. Після восьмимісячних курсів він знову повертається до своєї частини.

Аби обійняти кожну вищу посаду сержант обов'язково проходить навчання. В результаті сержант-майор (найвище військове звання сержантського складу армії США) користується незаперечним авторитетом у всій сержантській ієрархії. В основному документі сержанта американської армії «Кредо сержанта» так і написано: «Я сержант — лідер для солдатів. Як сержант я розумію, що є членом корпусу, іменованим «становим хребтом армії». Я зроблю все, щоб офіцери моєї частини мали максимум часу для виконання своїх офіцерських обов'язків. Офіцери не повинні брати на себе виконання моїх обов'язків».

Освіту молодший командирський склад здобуває в сержантських академіях Збройних сил США, де навчання здійснюється на чотирьох рівнях (курсах). Під час підготовки на першому рівні основна увага приділяється розвитку в сержантів командирських навичок та лідерських якостей. На другому і третьому вони вдосконалюють свої навички за конкретними військовими спеціальностями (піхотною, танковою, інженерною, тиловою тощо). Адже сержант Збройних сил США зобов'язаний володіти всіма видами зброї, яка є в його підрозділі. Йому належить уміти робити все, що робить кожен з його підлеглих, щоб за потреби надати солдату допомогу або замінити його в бою. Приблизно половина занять проводиться в навчальних класах, решта — в полі.

На вищому, четвертому, рівні основна увага приділяється набуттю сержантами методичних навичок. Головна мета при підготовці майстер-сержантів — навчити їх керувати людьми, навчати і виховувати особовий склад.

При цьому, тільки два відсотки майстер-сержантів і сержантів 1-го класу, які мають право брати участь у конкурсі на вступ на четвертий рівень, проходять відбір. Всі чотири рівні підготовки сержантів обов'язкові для відповідного кар'єрного зростання, але їх проходять не відразу, а приблизно протягом 20 років військової служби.

Від рівня освіти безпосередньо залежить і чергове військове звання сержанта. Наприклад, сержант 1-го класу — це молодший командир, який прослужив тільки в сержантському званні не менше 15 років і пройшов усі щаблі спеціальної, зокрема й психологічної та педагогічної, підготовки в сержантській школі, на курсах і в академії.

Вимоги для подання на чергове звання сержантського складу в Корпусі морської піхоти, Сухопутних військ та Військово-морських сил дещо відрізняються. Та неодмінною умовою для всіх є відмінна фізична підготовка. За американськими вимогами право на оцінку «задовільно» і «добре» має тільки солдат. Сержанти і офіцери зобов'язані складати нормативи з фізичної підготовки тільки на «відмінно».

Головне в діяльності американських сержантів — виховання і професійна підготовка особового складу. Одиночною підготовкою солдатів, на яку відводиться до 70 відсотків навчального часу, займаються саме сержанти. Підтримання військової дисципліни і порядку в казармі теж є прерогативою даної категорії військовослужбовців. Для цього вони максимальний час перебувають із своїми підлеглими.

Сержантська ієрархія в німецькій армії приблизно така ж, як і в американській. Однак у бундесвері, щоб стати професійним військовослужбовцем, необхідно досягти 27-річного віку. Німецькі військові психологи вважають, що професійний сержант повинен мати усталений характер, що дозволяє йому приймати осмислені рішення. Оскільки молоді люди в цьому сенсі ще не до кінця сформовані, законом встановлено віковий ценз прийому в сержанти (з 27 років).

Зазвичай клопотання про прийом у професійні військовослужбовці надходить після 10 років служби. Скажу, що у Збройних силах Німеччини молодшим командирам передує категорія рядових, яка в бундесвері розвинена, як ні в одній іншій армії Європи. Вона налічує аж шість звань: рядовий, єфрейтор, старший єфрейтор, головний єфрейтор, штабс-єфрейтор і старший штабс-єфрейтор. Градація молодших командирів у бундесвері так само розвинена досить повно і становить сім рангів. Крім того, молодші командири поділяються на дві категорії: унтер-офіцери і фельдфебелі.

Початком служби для німецького молодшого командира є 12-місячна початкова підготовка та присвоєння унтер-офіцерського звання. Потім дворічна служба, після чого військовослужбовець отримує право підписати наступний контракт (на чотири роки). Тільки на четвертому році служби унтер-офіцер може вступати в училище для фельдфебелів, у якому перші півроку він відвідує заняття за фахом, а потім проходить підготовку як молодший командир. Найвище звання у фельдфебелів — старший штабс-фельдфебель, яке військовослужбовці зазвичай отримують приблизно в 50 років.

ОДИНОЧНОЮ ПІДГОТОВКОЮ СОЛДАТІВ, НА ЯКУ ВІДВОДИТЬСЯ ДО 70 ВІДСОТКІВ НАВЧАЛЬНОГО ЧАСУ, ЗАЙМАЮТЬСЯ САМЕ СЕРЖАНТИ. ПІДТРИМАННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ І ПОРЯДКУ В КАЗАРМІ ТЕЖ ПРЕРОГАТИВА ДАНОЇ КАТЕГОРІЇ

Для унтер-офіцерського складу встановлені такі терміни вислуги: унтер-офіцер — 15 місяців з моменту вступу на військову службу, фельдфебель — чотири роки, старший фельдфебель — шість років, головний фельдфебель — дев'ять років, штабс-фельдфебель — 17 років з моменту присвоєння звання фельдфебеля, старший штабс-фельдфебель — 19 років з моменту присвоєння звання фельдфебеля.

У бундесвері існують і додаткові звання молодших командирів. Так, якщо унтер-офіцер проходить відповідну підготовку і претендує на присвоєння фельдфебельского звання, він іменується кандидатом у фельдфебелі. Ця категорія молодших командирів носить унтер-офіцерські погони, які мають не традиційний жовтий кант, а сріблястий.

Особливе положення серед молодших командирів у бундесвері займають оберфенріхи — це випускники офіцерських училищ, які виконують обов'язки на офіцерських посадах. Вони носять офіцерські погони, однак зі знаками розрізнення головного фельдфебеля. Це означає, що військове звання і правове становище випускника прирівнюються до головного фельдфебеля. Річ у тому, що в бундесвері офіцерське звання присвоюється не при випуску з військового училища, а безпосередньо у військовій частині, куди прибуває випускник. Він зобов'язаний прослужити випробний термін у званні оберфенріха, і тільки після цього командування військової частини атестує його на одержання першого офіцерського звання.

Роман ВУС

ІЗ «КОБЗАРЕМ» — ЧЕРЕЗ ДВІ ВІЙНИ

КНИГА З ПІДПИСОМ ЧЕРВОНОАРМІЙЦЯ СТАЛА ОБЕРЕГОМ УКРАЇНСЬКОГО МІНОМЕТНИКА

Вісім років тому письменник Геннадій Молчанов знайшов у купі мотлоху унікальне видання Шевченка із вирізаним на палітурці стамескою підписом червоноармійця, який 1941 року збирався на війну. Тоді чоловік і подумати не міг, що за кілька років і самноситиме Шевченка замість бронепластини захисного жилета, збиратиме у книзі автографи вже сучасних героїв.

Геннадій Молчанов і книга, яка стала музейним експонатом

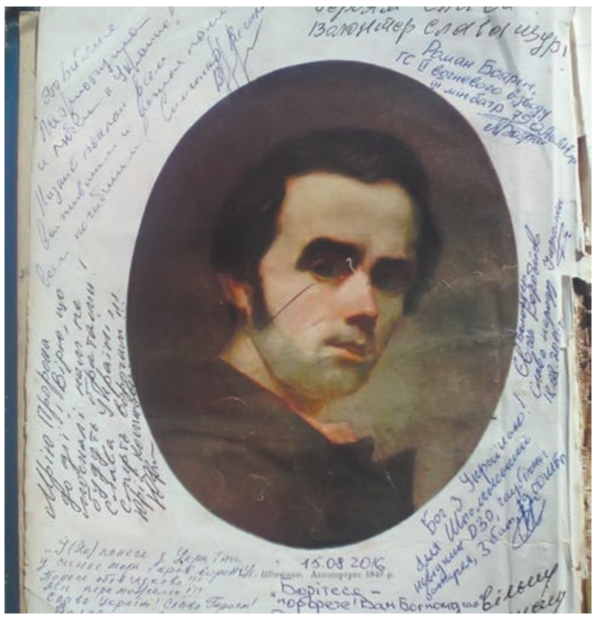
ЩОЙНО ГЕННАДІЮ ВИДАЛИ БРОНЕЖИЛЕТ, ВІН ПЕРШИМ ДІЛОМ ВИТЯГНУВ ЗАХИСНУ ПЛАСТИНУ І ВСТАНОВИВ НА ЇЇ МІСЦЕ «КОБЗАР»

Письменник щасливий, що фронтовий «Кобзар» потрапив саме у його руки. Він неодноразово уявляв, про що думав воїн, який під час Другої світової війни вирізав на задній палітурці «Память о Полтаве, ул. Сакко, Товарный переулок, жд. техникум, 18.11.41.г.; В 18 часов, Полтава ЗДТ, выбывшие в Красную Армию с г. Чкалова» 2. «1-й строй участок, г. Чкалово, Петя, 18.11.41».

— Збираючись на війну, — розповідає письменник — мінометник 93-ї бригади, — я насамперед поклав у сумку саме «Кобзар», попередньо нашкрябавши на ньому своє «Пам'ять про Миколаїв, 30.01.15, добровольці й мобілізовані проти Червоної армії РФ». Навіщо мені на війні книга Шевченка? Я вирішив продовжити традицію. Якийсь час «Кобзар» пролежав у сумці — не до нього було, доводилося за короткий час осягати ази мінометної справи. Та якось книгою зацікавився мій товариш по службі — екс-спікер Верховної Ради Руслан Кошулинський. Відтоді порожні сторінки почали поповнювати ще й автографи офіцерів різних рангів і посад — від курсантів артилерійського училища до комбатів і комбригів. Розпочалися нові мандри «Кобзаря».

Щойно Геннадію видали бронежилет, він першим ділом витягнув захисну пластину і встановив на її місце «Кобзар». Розміри книги створювали певні складнощі, але чоловік був наполегливим.

— З часом я навчився моментально виймати-вкладати книгу заради чергового автографа. Пам'ятаю, як одного разу «загубив» її. Наше прибуття в Піски супроводжувалося складними погодними умовами. Розвантаження брудного майна з брудних машин вимагало неабияких моральних і фізичних зусиль. Ми поскидали з себе броники на купу і занурилися в роботу. А вже під вечір, коли майно було розвантажене, я ледве знайшов свій жилет і мало не остовпів — наліпки були розстібнуті, «Кобзар» зник. Це був такий удар! Важко навіть передати. І от за три дні раптом знаходжу книжку у власному броніку: вирішив покласти під передню пластину листи й обереги від дітей. Там же була і книга. Хтось «пожартував».

У ході воєнних дій «Кобзар» з часом став пропагандистською зброєю значної потужності. Коли на позиціях стало зовсім «спекотно», Геннадію довелось розлучитися з книгою, аби зберегти її.

— Передав книгу волонтеру й депутату Тарасу Кременю з проханням зберегти й одночасно доповнити підписами народних депутатів. Тарас позитивно відгукнувся на моє прохання, і книга збагатилась автографами козака Гаврилюка, Голови Верховної Ради Андрія Парубія. Є в ній і записи героїв, яких, на жаль, уже немає серед живих.

Письменник-мінометник чесно зізнається, що рік на фронті його змінив. Раніше він жив у рожевих окулярах, тільки тепер їх зняв.

— Було важко, мені ж на момент мобілізації вже виповнилося 55 років. Та організм мобілізував усі сили. Було чимало моментів, стосовно яких сам не йму віри, що то відбувалося зі мною. Знаходились якісь надресурси, що допомагали вижити й успішно виконати поставлені завдання. Пам'ятаю, як під час сильного обстрілу в машинах попробивало бензобаки. Я в паніці замість того, щоб ховатись, бігав із каструлями і рятував бензин. Погодьтесь, це вже не героїзм. Мені, як творчій людині, було досить важко відволіктись — я писав оповідання, яке нещодавно було опубліковане, малював картини, «Кобзаря» перечитував.

Крапку в бойових мандрах «Кобзаря» було поставлено лише в листопаді 2016 року під час офіційної передачі унікальної книги до Національного військово-історичного музею. Хоча хто знає? Можливо, це ще не кінець шляху…

Підготувала Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

ЧОМУ ВІДОМІ УКРАЇНЦІ СТАЛИ ОФІЦІАНТАМИ

В ОДНОМУ ЗІ СТОЛИЧНИХ РЕСТОРАНІВ ВІДБУВСЯ БЛАГОДІЙНИЙ АУКЦІОН, ДЕ ЗБИРАЛИ КОШТИ НА ПОТРЕБИ ДІТЕЙ, ЯКІ ПОСТРАЖДАЛИ ВІД БОЙОВИХ ДІЙ НА СХОДІ УКРАЇНИ

Організували захід переселенці з Донбасу та представники громадського руху «Земляки» — правозахисної організації, яка займається проблемами Донбасу.

Протягом кількох годин учасники заходу обслуговували гостей, щоб зібрати кошти на лікування та реабілітацію дітей.

Серед почесних гостей закладу можна було побачити народного депутата України Сергія Таруту, оперну співачку, народну артистку України Наталію Шелепницьку, президента баскетбольного клубу «Будівельник» Богдана Гулямова та інших.

Відомі українці під час благодійного аукціону Charity Day

Під час благодійного заходу також відбувся аукціон з продажу картин вихованців Київського палацу дітей та юнацтва. Діти Києва підтримали своїх однолітків з Донбасу, які опинились на війні.

Загалом того дня вдалося зібрати понад 200 тисяч гривень.

Кореспонденти «Народної армії» поспілкувалися з учасниками благодійного заходу та дізналися, що їх спонукало взяти участь у Charity Day.

Алла МАРТИНЮК, актриса, співачка

— Я розумію, як важко зібрати кошти, адже можна домовитися про безкоштовну операцію, але на ліки та реабілітацію необхідні гроші, які не так легко знайти. Тому я вважаю, що будь-які заходи, які проводять для такої доброї справи, необхідно обов'язково підтримувати.

Ольга КУЧЕР, телеведуча новин СТБ

— Мені як ведучій новин доводиться мало не щодня розповідати про постраждалих у зоні конфлікту. Найстрашніше розказувати про покалічених на війні дітей.Мені хочеться привернути увагу до проблем такої малечі, бо дуже часто люди, які живуть на мирній території, забувають про те, що на Донбасі війна.

Тимофій НАГОРНИЙ, президент фонду волонтерів України

— Я беру участь у цьому заході з однією метою — привернути увагу суспільства до проблем дітей Донбасу. Наш фонд організував близько 30 акцій по всій Україні. Тож я розумію, яка проблема зараз існує на Донбасі, і знаю, що багатьом людям взагалі до цього байдуже.

Георгій ТУКА, заступник Міністра з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України

— До мене звернулися організатори цього заходу, з якими я раніше спілкувався. Я миттєво, навіть не розмірковуючи, погодився взяти участь у ньому, бо проблема болюча, і, на жаль, вона не порушується в суспільстві, а це треба робити, бо я знаю, що переважна більшість родин самотужки не зможуть впоратися з цією бідою. Оскільки це вимагає великих зусиль і коштів, яких більшість людей не має. Я хочу зазначити, що наша кінцева мета — не просто створити якусь одномоментну акцію, а започаткувати розбудову певної загальносуспільної течії.

Олена КРУГЛЄНЯ, Анна КОСТІНА

«СЛУЖУ ГОСПОДУ, СОЛДАТУ Й УКРАЇНІ»

Якось дуже шанований у родині майбутнього отця Олега дідусь, який у 80-ті роки минулого століття був лектором із атеїзму, подарував онуку радянське видання книги «Кумедна Біблія» француза Лео Таксиля. Дід добре знав про фанатичну пристрасть юнака до історичної тематики й розраховував, що на хлопчика справить враження негатив у історії церкви. Однак, сам того не бажаючи, посіяв у душі допитливого нащадка велику смуту

НАСТОЯТЕЛЬ КИЇВСЬКОГО ГОСПІТАЛЬНОГО ХРАМУ ПРОТОІЄРЕЙ ОТЕЦЬ ОЛЕГ ГОВОРИТЬ, ЩО У КОЖНОГО СВІЙ ДЕЛІКАТНИЙ ШЛЯХ ДО БОГА, АЛЕ РАДИТЬ ВСІМ МОЛИТИСЬ ПЕРЕД БОЄМ І ПІД ЧАС ОБСТРІЛІВ

Отець Олег під час освячення «Пам'ятного знаку захисникам України». Жовтень 2016 року

Завдяки зв'язкам батька, викладача «наукового комунізму» в університеті, Олег тоді захоплено вивчав літературу з архівів про запорозьке козацтво. В старих текстах і схемах серед інших фактів його вразило те, що фізичним центром козацьких таборів і самої Січі завжди була дерев'яна церква. А в козаки на Січі приймали виключно після ствердної відповіді на запитання: «Чи віруєш ти у Бога нашого Ісуса Христа?»

До церкви, як каже сам отець Олег, він невдовзі потайки пішов сам. А згодом з калатаючим від хвилювання серцем повернувся додому, не ховаючи від рідних хрестик на грудях під сорочкою. Діду ж сказав у обличчя, як видихнув: «Я тепер хрещений!» Скандал у родині спалахнув ще той!..

Сплинув час. Отець Олег закінчив духовні семінарію і академію, зараз має сан протоієрея та понад 18 років є настоятелем храму Покрови Пресвятої Богородиці при столичному госпіталі. Окрім цього, він десять років поспіль бере участь у археологічних розкопках на Святій землі, пише наукові праці. Також священик викладає біблійну текстологію у Київській духовній академії, доцентом якої він є, читає курс лекцій у кількох інших українських вишах. Життя його і служба в церкві майже повністю замкнені на війську.

…О другій ночі у квартирі Скнарів пролунав настирливий дзвінок:

— Отче, — пролунав у трубці знайомий голос схвильованої медсестрички з реанімаційного відділення, — покваптеся, в нас хлопець безнадійний із Дебальцевого…

Панотець хутко вдягнувся, взяв «тривожну валізку» із молитовниками та єпитрахиллю (спеціальна частина вбрання, без якої священик не може правити жодної служби) і вибіг на вулицю.

У реанімаційному відділенні, куди, окрім медперсоналу, мають право увійти в надзвичайних випадках тільки найближчі родичі пораненого та священнослужитель, протоієрея підвели до ліжка помираючого.

Отець Олег нахилився до хлопця, який був ще при свідомості, але вже не міг говорити, подивився йому в очі й промовив: «Мені твоя мама сказала, що ти хочеш пройти таїнство хрещення. Якщо ти цього дійсно хочеш, заплющ очі…»

Настоятель зізнається, що такі моменти є найважчими у його службі. Передчасні смерті ще молодих військових та людські горе, біль, страх лягають на його плечі непомірною вагою, витримати яку допомагає тільки віра. Він і досі з сумом згадує періоди, коли госпіталь приймав у день по десять «швидких» із важкопораненими під Іловайськом, Дебальцевим та в інших пекельних районах фронту на Донеччині під час різкої активізації бойових дій. Разом із своїми парафіянами та колегами-священнослужителями інших конфесій він майже не спав, підтримуючи як поранених, так і лікарів, які мало не падали з ніг.

Проте бувають у його служінні й радісні моменти. Наприклад, коли двічі вінчав у храмі учасників бойових дій. Другого разу ніхто з присутніх на таїнстві сторонніх людей навіть і не здогадався, що наречений стоїть під вівтарем на… протезах. А ще — коли з парафіянами відправляє у зону АТО тонни гуманітарних вантажів для фронтовиків і дитячих будинків «гарячого» регіону.

— Я часто беру із собою у палати до поранених своїх неповнолітніх дітей Никодима, Соломію і Версалю, — говорить панотець. — Вони повинні знати, що служба Господу — це насамперед не обряди та молитви, а допомога ближнім, яким зараз боляче і скрутно. Заразом і захисники наші бачать, що дітям, за свободу яких воїни проливають власну кров, вони не байдужі.

ПІД ІЛОВАЙСЬКОМ, ДЕБАЛЬЦЕВИМ ВІН МАЙЖЕ НЕ СПАВ, ПІДТРИМУЮЧИ ЯК ПОРАНЕНИХ, ТАК І ЛІКАРІВ

— Отче, — запитую, — що б ви порадили читачам «Народної армії» на передовій і в тилу? Та навпаки, від чого відрадили б?

— У кожного свій делікатний шлях до Бога. Але всім раджу молитися перед боєм і під час обстрілів! Звертайтеся до Господа своїми словами, якщо не знаєте текстів молитов або забули їх. Наприклад, так: «Господи, якщо я перед тобою і людьми грішний, прости мене, збережи мені життя». Це допоможе навіть атеїсту, бо зміцнить його бойовий дух. А от відрадив би від спілкування із представниками тоталітарних агресивних сект. У госпіталі ми з нашими парафіянами і медперсоналом кілограмами викидаємо їхню зазивну літературу на сміття.

— Вже під час війни я мав розмову з командиром однієї з київських військових частин, який сам звернувся до мене по допомогу, — продовжує отець Олег. — Офіцер необережно допустив непідконтрольне спілкування із солдатами проповідника однієї із сект. Спочатку командир радів, що його підлеглі кинули палити, перестали лаятись і ходити в «самоволку». Проте за кілька місяців двоє з «просвітлених», посилаючись на постулати нової віри, відмовилися брати до рук зброю на планових стрільбах. І це в той час, коли на Сході країни вже лилася кров невинних українців, патріотів!..

Віктор ШЕВЧЕНКО

ГЛАВА УГКЦ БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК:
«МИ НЕ ЛАДНІ ВБЕРЕГТИ НАШИХ ВОЯКІВ ВІД УБИВЧОЇ СИЛИ СНАРЯДІВ, ПРОТЕ ЗДАТНІ БУТИ В ОДНОМУ ОКОПІ З НИМИ»

Перебуваючи в районі проведення АТО, до однієї з тамтешніх військових капличок, що існує майже від початку війни, завітав глава УГКЦ Блаженніший Святослав Шевчук. Зустрічали лідера української греко-католицької громади військові капелани та віряни в одностроях.

— Мені дуже приємно і зворушливо бути тут — у цій польовій каплиці. І мати нагоду побачитися з вами, — сказав, звертаючись до священнослужителів та військових, Блаженніший Святослав. — Кожен на своєму місці — як священнослужитель, так і військовий, загалом громадянин цієї країни. Один священик не зупинить війну, то не в його людській моці. Але разом із солдатом ми можемо дивитися в очі смерті. Ми не ладні вберегти нашу землю і вояків від вбивчої сили снарядів та «градів», посланих ворогом, проте здатні бути в цей момент в одному окопі з ними.

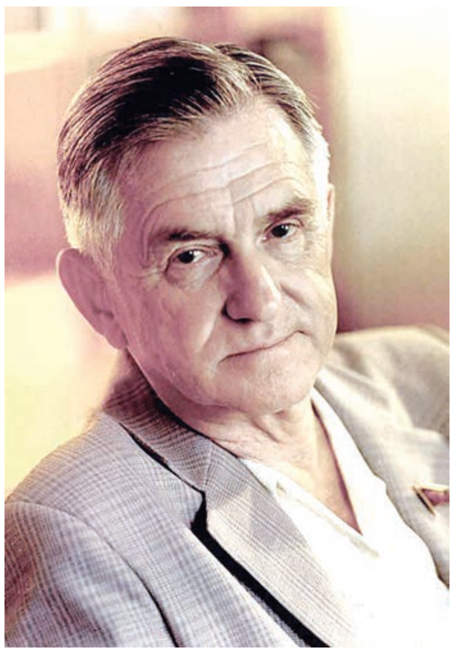
На думку глави УГКЦ, дуже важливо, щоб військовослужбовці, які перебувають на передньому краї, зрозуміли: вони не самотні, не покинуті. Українство єднає спільна справа захисту Вітчизни. І цей обов'язок ліг на плечі не тільки військових, а й кожного українця, де б він не перебував.

— Є різні види перемог. Можна ворога здолати на фізичному рівні, убивши його. Але ще існує духовна перевага. Людина не в силі знищити диявола, але зміст моральної звитяги — витримати удар і не піддатися спокусам. Напевно, це і є та перемога, яка на нас очікує, — пояснює глава УГКЦ. — Окупанти вважали, що від одного поштовху їхнього чобота Україна впаде, немов картковий будинок. Але нічого в них не вийшло. І в мене кріпне відчуття, що українська міць — духовна й прагматична сила поволі зростає. Водночас по той бік лінії розмежування все деморалізується. Насправді їхній лад тримається на багнетах, і суспільство не має здорового ентузіазму.

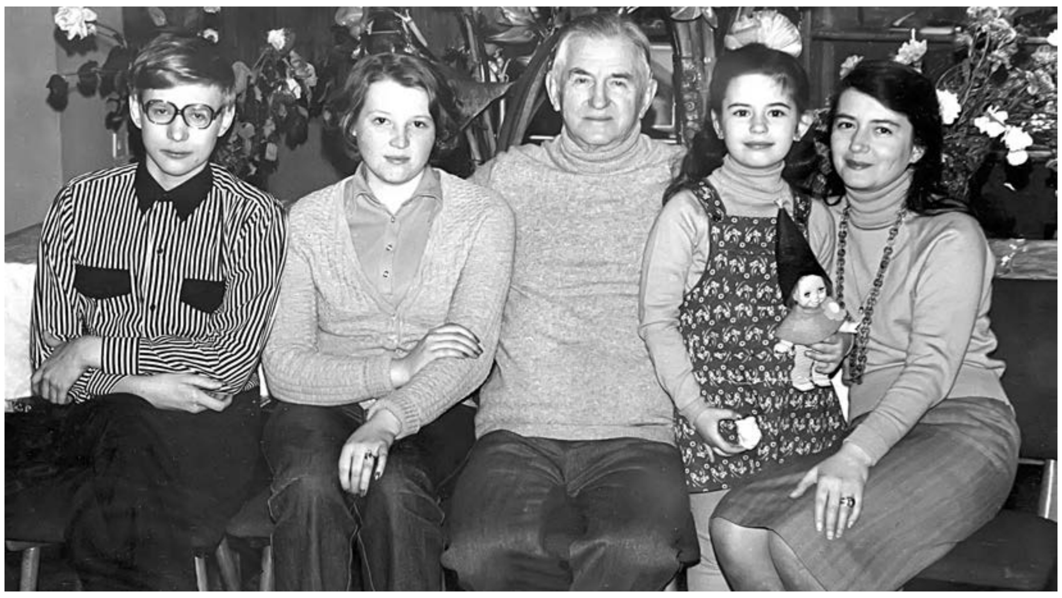
УГКЦ відзначає 25-річчя капеланського служіння. Коли греко-католики вперше постукали до брам військових частин, їм було дуже непросто. Адже командування ще перебувало під впливом радянських стереотипів, не розуміючи ролі й місця священика в армії. Перелам стався відносно недавно. Капелани пішли з Євромайдану із добровольцями у степи Донбасу — на передову, і в дії показали, ким вони є. Тепер статус військового капелана поволі набуває звичних для багатьох розвинених країн правових абрисів, закріплюючи їх як штатну інституцію Збройних Сил.

Геннадій КАРПЮК

ГЕНІЙ АВІАЦІЇ

Видатний авіаконструктор Олег Антонов створив 52 типи планерів та 22 типи літаків, більшість з яких стали світовими небесними рекордсменами. Його перший літак Ан-2 «кукурудзник» злетів у 1947 році й став єдиним у світі літаком, виробництво якого триває майже 70 років, і наймасовішим одномоторним бipланом. А «важковаговик» Ан-124 «Руслан», який злетів 1982 року (за два роки до смерті конструктора), встановив більше 20 світових рекордів

Олег Антонов і молодше покоління сім'ї. Зліва направо: син Андрій, дочка Олена, Олег Костянтинович, онучка Вета, дочка Анна. Київ 1981 рік

Олег Антонов з'явився на світ у дворянській родині Анни та Костянтина Антонових 7 лютого (25 січня за старим календарем) 1906 року в селі Троїці Московської губернії. 1912 року сім'я Антонових переїхала до Саратова. Згодом Олег разом з однолітками створив «Клуб любителів авіації», на базі якого ентузіасти випускали рукописний журнал. Редактором, журналістом, художником, каліграфом та видавцем був Олег Антонов. У цьому клубі він і побудував своє перше крилате дитя — планер ОКА-1 «Голуб».

Не полишив Антонов улюблену справу і під час навчання в Ленінградському політехнічному інституті. У місті на Неві він побудував серію нових планерів, серед яких ОКА-2, ОКА-3 та «Стандарт-1».

Після закінчення інституту молодого Антонова запросив до свого бюро головний авіаконструктор країни Андрій Яковлев. У той час почалася війна, і Олег Костянтинович отримав перше державне замовлення на виробництво багатомісного десантного-транспортного планера. У жовтні 1941 року завод евакуювали до Тюмені. Там у будівлі міського базару Антонов й організував виготовлення планера А-7. Загалом побудували близько 500 планерів, які здебільшого використовувалися для доставки продовольства та боєприпасів партизанським загонам. За створення цієї моделі Олега Антонова нагородили медаллю «Партизану Великої Вітчизняної війни».

Восени 1945 року талановитому авіаконструктору запропонували очолити філію КБ Яковлева при авіазаводі імені Чкалова у Новосибірську. Антонову належало розпочати роботу над створенням літаків нового типу, причому не військового, а сільськогосподарського напрямку. Там розпочалася робота над легендарним Ан-2, який у початковий період мав назву «СХ-1». 31 серпня 1947 року він уперше піднявся в небо. Та до серійного випуску літака було ще далеко. Антонову довелося не лише проводити численні випробування Ан-2, а й боротися з бюрократизмом, чванством та байдужістю чиновників. І ця боротьба далася взнаки. Від переживань та стресів у Антонова почалося загострення старої хвороби — туберкульозу. Чотири місяці він лікувався в санаторіях та лікарнях, а після того ще довго сидів на антибіотиках.

Один з літаків Ан-2 проходив випробування в Кагарлицькому районі Київщини — обробляв хімікатами посіви цукрового буряка, яким загрожував давнішній грізний шкідник довгоносик. Літак побачив перший секретар ЦК КП(б)У Микита Хрущов. Машина так сподобалася керівнику республіки, що він запропонував Антонову перебратися з Новосибірська до Києва і на авіаційному заводі продовжити випуск цього «трударя полів». Антонов погодився — і незабаром усі формальності, пов'язані з перебазуванням Дослідно-конструкторського бюро (ДКБ) до столиці України, було узгоджено.

ПІД ЧАС 2-Ї СВІТОВОЇ ВІЙНИ АНТОНОВ ПОБУДУВАВ БЛИЗЬКО 500 ПЛАНЕРІВ, ЯКІ ДОСТАВЛЯЛИ БОЄПРИПАСИ ТА ПРОДОВОЛЬСТВО ПАРТИЗАНАМ

— Микита Сергійович Хрущов фактично врятував мого батька, — говорить дочка видатного конструктора Анна Антонова. — Благодатний український клімат та природа змусили хворобу відступити. А те, що батькові фактично з нуля потрібно було створювати колектив однодумців та виробничу базу, його не лякало.

За словами Анни Олегівни, яка нині працює професором математики Національного авіаційного університету, сім'я була зачарована древнім Києвом та навколишньою природою. Олег Костянтинович нерідко брав з собою мольберт та етюдник, коли родина виїжджала за місто на відпочинок.

— Олег Костянтинович не боявся довіряти молоді, — розповідає радник президента ДП «Антонов» Олег Богданов. — П'ятдесят вісім років тому мене, випускника Київського університету імені Тараса Шевченка, на роботу приймав особисто Антонов. Він любив працювати з молоддю, напевно, тому, що сам почувався молодим.

За словами Олега Кузьмича Богданова, який тривалий час працював заступником генерального конструктора, саме на 50-ті роки минулого століття припадає початок створення у ДКБ лінійки літаків військово-транспортної авіації. 11 грудня 1953 року вийшла постанова уряду із завданням для підлеглих Олега Антонова: створити сучасний транспортно-десантний літак з двома турбогвинтовими двигунами.

Турбогвинтовий літак Ан-8 проектувався і будувався у досить стислі терміни. Саме в розпал роботи над ним відбувся візит Микити Хрущова до ДКБ уже в ранзі керівника СРСР. Коли його ознайомили з роботою над Ан-8 і продемонстрували макет машини, Хрущов поцікавився закордонними аналогами літака. Олег Костянтинович відповів, що в США та Великій Британії літаки такого класу є, але вони мають чотири двигуни. Микита Сергійович висловився за те, щоб і наші «Ани» створювалися з чотирма двигунами. Антонов висловив свою ідею одного проекту, але в двох варіантах: пасажирського і транспортного, що значно здешевлювало підготовку його виробництва.

Отже, ще не здійнявся у небо Ан-8, а в ДКБ Антонова вже проектували майбутні літаки-близнюки Ан-10 і Ан-12 — пасажирський та транспортний зразки.

Ан-8 розпочав своє життя у небі 11 лютого 1956 року, а через три роки — став надходити на озброєння до частин військово-транспортної авіації. Тим часом антонівці на повну потужність і з великим захопленням працювали над новим проектом.

Складним питанням видався вибір двигуна. Якому віддати перевагу: мотору конструктора з Куйбишева Миколи Кузнецова чи двигуну Олександра Івченка із Запоріжжя? Олег Костянтинович, як завжди, вчинив мудро: на випробувальну «десятку» він запропо-

Ан-2

Цей літак потрапив до Книги рекордів Гіннесса як єдиний у світі літак, який випускається вже майже 70 років. Він завоював славу виключно надійної та безпечної машини, конструкція якої рятує людей навіть у екстрених ситуаціях. Ан-2 може здійснити посадку у непідготовленій місцевості без допомоги наземної навігації. Він здатний злітати з будь-якого відносно рівного поля, а в разі зупинки двигуна —починає планувати.

Складання Ан-2 в цеху Київського авіазаводу

Ан-22 перед взльотом

Ан-22

Ан-22 «Антей» ознаменував новий крок у літакобудуванні: він став першим у світі широкофюзеляжним літаком. За своїми розмірами Ан-22 перевершував усе, що до того часу було створено у світовій авіації. Ось що написали в англійській газеті Times після Міжнародного Паризького авіасалону 15 червня 1965 року: «Завдяки цьому літаку Радянський Союз випередив усі інші країни в авіабудуванні». А французьке видання Humanite, журналісти якого уявляли найбільший у світі літак як щось жахливе і позбавлене форми, назвало Ан-22 «елегантним і поро-

За життя Олега Антонова було сформовано образ надважкого транспортного літака Ан-225 «Мрія»

нував двигун Кузнецова, а на «дванадцятку» — запорізький. Під час випробувань вибір було зроблено на користь двигуна АІ-20 Олександра Івченка. Таке рішення збіглося з поглядами уряду України, який був зацікавлений у розвитку Запорізького конструкторського колективу і заводу.

7 березня 1957 року льотчик-випробувач Яків Верніков розпочав випробування Ан-10, а за два роки цей літак уже здійснював регулярні міжобласні пасажирські перельоти. Згодом льотчик-випробувач ДКБ Антонова Юрій Курлін здійснив унікальний експериментальний політ на Ан-10 з одним увімкненим двигуном. Причому в небі поступово було вимкнуто перший, другий, а потім і третій двигуни. Таким чином вдалося довести, що літак залишається керованим і з одним двигуном.

— На той час це була унікальна машина, проста і невибаглива в експлуатації, а головне — надійна, — розповідає Олег Богданов. — Однією з переваг цього літака було те, що він міг працювати на ґрунті, брав 20 тонн вантажу, або 100 військовослужбовців.

Ан-12 добре знають ті, хто воював у Афганістані. Саме цим літаком доставлялися необхідні вантажі, пошта, евакуйовувалися поранені. Саме він повертав на рідну землю «вантаж 200», отримавши сумну назву «чорний тюльпан».

Загалом було побудовано 1243 літаки Ан-12. ДКБ зайняло міцну позицію серед провідних літакобудівних фірм країни. У 1960-му Олег Костянтинович став доктором технічних наук. Того ж року його обрали членом-кореспондентом Академії наук України, а ще через два роки він отримав посаду Генерального конструктора.

Але не в правилах Антонова було тішитися здобутками і спочивати на лаврах. Ще на початку 1960 року Олег Костянтинович запропонував військовим замовникам проект важкого військово-транспортного літака з чотирма турбогвинтовими двигунами Ан-22.

— Генеральний конструктор просто фонтанував ідеями та пропозиціями, — ділиться спогадами Олег Богданов. — Ми, молоді спеціалісти, дивувалися його надзвичайній енергії, енциклопедичним знанням і постійному руху вперед. Пропонуючи кілька рішень, він завжди вислуховував пропозиції рядових конструкторів.

Робота над Ан-22 «Антей» була дуже ретельною. Для вибору розмірів вантажної кабіни було проведено аналіз крупногабаритної військової та цивільної техніки масою до 50 тонн. Вимога забезпечити експлуатацію такого важкого літака на ґрунтових аеродромах обумовила використання багатоколісного шасі. Літак будували у широкій кооперації з багатьма заводами авіаційної промисловості. Півроку він проходив наземні випробування. І лише в лютому 1965-го Юрій Курлін підняв його в небо.

У червні того ж року Ан-22 прилетів до Парижа на авіакосмічний салон в Ле Бурже і одразу став головною сенсацією виставки. Але не лише літак підкорив парижан. «Конструктор літака підтягнутий, з гарними манерами, має аналітичний розум, розмовляє французькою», — писали у пресі.

ЛІТАК-ГІГАНТ, ЯКИЙ ОТРИМАВ НАЗВУ «РУСЛАН», УВІБРАВ У СЕБЕ ВСІ НАЙСУЧАСНІШІ ІДЕЇ, ЩО З'ЯВИЛИСЯ В ЛІТАКОБУДУВАННІ

Під час прес-конференції просто на борту Ан-22 один із журналістів розпитував Антонова про цільове призначення літака — військове чи цивільне. «А ви знаєте, що навіть пляшка з-під лимонаду може бути зброєю? — відповів Олег Костянтинович. — У роки війни наші люди наливали в такі пляшки горючу суміш і знешкоджували фашистські танки». Присутні зааплодували конструктору.

Створюючи Ан-24, Ан-28, Ан-32, Ан-70, Ан-72, Ан-74, Антонов постійно міркував над ідеєю побудови надважкого військово-транспортного літака нового покоління, який би перевершив «Антея». І на початку 1972 року було прийнято рішення про створення машини, яку називають «лебединою піснею» видатного авіаконструктора — Ан-124.

— Олег Костянтинович в останньому своєму проекті втілив усі головні принципи конструювання, розроблені ним протягом усього життя, — говорить Олег Богданов. — Окрім того, літак-гігант, який отримав назву «Руслан», увібрав у себе всі найсучасніші ідеї, що з'явилися в літакобудуванні за останні роки. Щоб забезпечити простоту експлуатації, а головне — надійність машини на землі та в повітрі, Антонов заклав у неї широко автоматизовані й багаторезервні системи. Скажу відверто, що дехто з ветеранів підприємства не міг повірити, що цей гігант зможе піднятися в повітря.

24 грудня 1982 року «Руслан» здійснив перший політ. Пілотували машину льотчики-випробувачі Володимир Терський та Олександр Галуненко.

— Колектив, який створює найбільші в світі літаки, повинен володіти найвищим професіоналізмом, — продовжує Олег Кузьмич. — На такий рівень вивів його Олег Костянтинович перед початком розробки «Руслана». Він був противником командно-адміністративного методу управління. Ніколи не розмовляв мовою наказів та створював таку унікальну творчу атмосферу в колективі, за якої люди зростали професійно. З ним хотілося завжди зробити максимум можливого.

Навіть перебуваючи на лікарняному, Олег Костянтинович не полишав роботу. За словами Олега Богданова, Антонов неодноразово запрошував його до себе додому, щоб обміркувати якісь технічні рішення, внести поправки до проектної документації.

Перші розробки найбільшого в світі літака Ан-225 «Мрія» виконано за керівництва Олега Антонова ще 1983 року.

В одному зі своїх останніх виступів перед колективом Олег Антонов говорив: «Меж нової техніки, як відомо, не існує. Робота у нас з вами і надалі буде складною. Більшість задач, які ми нині розв'язуємо, перебувають на межі можливого виконання, вимагають надзвичайних зусиль розуму, волі та знань».

4 квітня 1984 року Олега Костянтиновича Антонова не стало.

Розробка Ан-225 здійснювалася під керівництвом талановитого авіаконструктора Петра Балабуєва. Добра «спадковість», яку нова машина отримала від «Руслана», значно скоротила терміни з відпрацювання систем і підготовки Ан-225 до першого польоту. 21 грудня 1988 року екіпаж на чолі із заслуженим льотчиком-випробувачем Олександром Галуненком підняв літак у повітря. На його фюзеляжі, як і на інших розроблених згодом літаках — Ан-140, Ан-148, а також на сучасному середньому транспортному Ан-178 — закарбовано прізвище видатного авіаконструктора — «Антонов». Політ триває.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

дистим літаком, який напрочуд м'яко торкається землі».

«Антей» створювався для транспортування різногабаритних вантажів до 50 тис. кг — міжконтинентальних балістичних ракет, інженерної та бойової броньованої і неброньованої техніки — на штучні та ґрунтові ЗПС. З появою в авіації Ан-22 практично повністю зникли проблеми транспортування різного озброєння та техніки в Радянському Союзі. Ан-22 міг десантувати повну роту десантників або 1–4 одиниці бронетехніки на платформах. У загальному підсумку «Антей» встановив за весь час експлуатації понад 40 світових рекордів. Так, 1965 року літак підняв на висоту 6600 м вантаж вагою 88,1 т, завдяки чому встановив аж 12 рекордів світового значення. У 1967-му «Антей» підняв на висоту 7800 м близько 100,5 тонни. 1975 року літак здійснив 5000-кілометровий переліт з вантажем 40 т на швидкості 600 км/год. Окрім того, «Антей» — рекордсмен із десантування вантажу.

Найбільшим експлуатантом Ан-124 є авіакомпанія «Авіалінії Антонова»

Перший політ Ан-22 здійснив 27 лютого 1965 року. Серійне виробництво було організоване на Ташкентському авіазаводі. Перші «Антеї» стали надходити до ВПС у січні 1969-го. Виробництво літака тривало до січня 1976 року. За 12 років Ташкентський авіазавод побудував 66 важких літаків «Антей», з них 22 — у варіанті Ан-22А.

Ан-124 «РУСЛАН» (кодове ім'я НАТО — Condor) — літак, який є найбільшим серійним вантажним літаком у світі, а до появи Ан-225 «Мрія» він був найбільшим літаком. Перший політ дослідний зразок здійснив 24 грудня 1982 року в Києві. Ан-124 повернув СРСР лідерство у важкій транспортній авіації, позбавивши Lockheed C-5 Galaxy титулу найбільшого літака світу. 1985 року на літаку Ан-124 «Руслан» встановлено 21 світовий рекорд, зокрема з вантажопідйомності (171 219 кг на висоту 10750 м). 6 травня 1987 року зафіксовано світовий рекорд дальності перельоту замкненим маршрутом — 20 150,92 км.

Літаки Ан-124 використовуються для перевезення локомотивів, яхт, фюзеляжів літаків та багатьох інших великогабаритних вантажів. Ан-124 має систему присідання опор шасі, що дозволяє легко здійснювати завантаження.

25 РОКІВ РОЗБУДОВИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ,

ЗАКАРБОВАНИХ У ГАЗЕТНИХ РЯДКАХ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

2014 РІК: ПОЧАТОК РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ

Евакуація пораненого. Район АТО. 2014-й рік

Представники старшого покоління, на долю яких випали випробування Другою світовою війною, ділили своє життя на «до» і «після» неї. Ніхто з них навіть уявити не міг, що їхнім правнукам і внукам через 70 років теж доведеться чинити так само і відчути перший подих протистояння у Криму з подальшою його анексією та майбутньої війни на Сході України. Скажу відверто, з хвилюванням гортав сторінки нашої газети, ніби знову переживав усе те, що сталося з Україною та її громадянами

На сторінках «Народної армії» разом з інформацією про поточне життя війська з'явилися тривожні повідомлення про загострення соціально-політичної обстановки в Україні.

Газета в номері за 24 лютого – 1 березня 2014 року надрукувала матеріал «Ми повинні перейнятися головним: армія і народ — єдині». Це був звіт про представлення віце-прем'єром України керівному складу військового відомства виконувача обов'язків Міністра оборони. Високопосадовець тоді сказав: «Україна пережила за останній місяць найтяжчу сторінку в її історії. В центральній частині столиці загинули десятки цивільних людей. На сьогодні дуже напруженою є ситуація в Криму. Там проросійські сили хочуть відторгнути Крим від України».

Газета інформувала читачів про перебіг подій, пов'язаних із забезпеченням цілісності України, підвищенням боєздатності війська. Так, у номері за 3–7 березня повідомила про те, що російська Рада Федерації підтримала прохання Путіна про введення військ в Україну. У відповідь українська влада вжила відповідні заходи: були приведені в повну боєготовність ЗС України, розпочато їхнє забезпечення для виконання покладених на них завдань. Зокрема, «Народна армія» у номері за 17–22 березня повідомила про збільшення фінансування війська на 6 882,4 млн гривень, проведення часткової мобілізації. Почала працювати патріотична акція «Підтримай Українську армію». На єдиний мобільний номер 565 нашими громадянами було перераховано 7 мільйонів 390 тисяч гривень. А в публікації від 14–19 квітня було надруковано матеріал «Спекотні полігони», в якому розповідалося про навчання з бойовою стрільбою механізованого з'єднання, яке поповнили мобілізовані військовослужбовці.

З номера в номер від шпальт газети віяло духом військового конфлікту. Так, «Народна армія» у номері за 12–17 травня вийшла під гаслом «Настав час «Ч» і надрукувала матеріал «Неоголошена війна нового типу». У ньому, зокрема, газета розповіла про один із перших боїв з ворогами України у кореспонденції «Бій під Октябрським». Тоді наші воїни зазнали перших втрат. «Народна армія» надрукувала співчуття рідним і близьким від тодішнього керівництва військового відомства з приводу загибелі в тому бою військовослужбовців 95-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ ЗС України капітана Вадима Забродського, старшого лейтенанта Віталія Дульчика, старшого сержанта Олександра Якимова, солдата Сергія Хруща та інших українських героїв. «Народна армія» з травня 2014 року почала друкувати замальовки з передової про героїзм та мужність, виявлені в боях військовослужбовцями, медиками, волонтерами.

Про перші перемоги над новоявленими окупантами наша газета повідомила в номері від 5 липня у матеріалі під назвою «Слов'янськ, Краматорськ, Артемівськ під українськими прапорами». Виступаючи перед захисниками Вітчизни в одному з бойових таборів, Президент України — Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко сказав: «В Україні з'явилася армія, яка вміє перемагати, філігранно воювати та захищати цивільне населення і бути справді миротворчою».

У НОМЕРІ ЗА 12–17 ТРАВНЯ «НАРОДНА АРМІЯ» ВИЙШЛА ПІД ГАСЛОМ «НАСТАВ ЧАС «Ч», ДЕ РОЗПОВІЛА ПРО ОДИН ІЗ ПЕРШИХ БОЇВ З ВОРОГАМИ УКРАЇНИ У КОРЕСПОНДЕНЦІЇ «БІЙ ПІД ОКТЯБРСЬКИМ»

З початку проведення антитерористичної операції військові журналісти «Народної армії» постійно перебували на передовій, оперативно надсилали до редакції матеріали про мужність і героїзм захисників України. Крім того, ще в жовтні 2014 року в районі АТО розпочав роботу пересувний видавничий пункт, у якому друкувалися спеціальні випуски для бійців на передовій, а також для цивільного населення. Першу таку виїзну польову редакцію очолив головний редактор «Народної армії» полковник Роман Драпак. Журналісти Центрального друкованого органу МО України підготували і видали першу книгу «Вклоняємось доземно українському солдату», про презентацію якої газета розповіла в номері за 10 грудня 2014 року. З серпня 2004 року регіонами почала курсувати пересувна фотовиставка «Повертайтеся живими», яку також підготувала «Народна армія».

2015 РІК: РЕКОРДНИЙ ЗА ВСІ ПОПЕРЕДНІ РОКИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ВІЙСЬКОВИЙ БЮДЖЕТ — 44,6 МЛРД ГРИВЕНЬ

Ще наприкінці 2014 року газета «Народна армія» оприлюднила погляди керівництва держави, військового відомства на підвищення боєздатності національного війська в умовах війни на Сході України. Так, газета у номері за 10 січня 2015 року надрукувала статтю під назвою «Військовий бюджет 2015 року передбачає створення потужних вітчизняних Збройних Сил». Коментуючи його, Міністр оборони України Степан Полторак сказав, що 2015 року Збройним Силам буде виділено рекордний за всі роки незалежності військовий бюджет — 44,6 млрд гривень. На розвиток озброєння спрямують 14 мільярдів. Під час першої хвилі часткової мобілізації планувалося призвати 50 тисяч осіб. А загалом до вересня чисельність мобілізованих військовослужбовців орієнтовно мала становити 104 тисячі. 2015 року планувалося призвати до лав українського війська 40 тисяч строковиків. Останні мали нести службу лише в місцях постійної дислокації військових частин.

«Народна армія» постійно друкувала матеріали про те, як вітчизняний оборонно-промисловий комплекс створював для захисників України зброю, яка посилить міць нашого війська. Зокрема, в номері за 27 січня розмістила аналітичний матеріал «Перспективні розробки проексаменував полігон». У ньому повідомлялося про випробування нових зразків озброєння.

Редакція «Народної армії» постійно друкувала сторінки «Соціальна панорама», в матеріалах яких розповідала про правовий і соціальний захист учасників АТО, членів їхніх сімей, про внесок волонтерів у матеріально-технічне забезпечення захисників України. Газета регулярно друкувала матеріали інформаційної протидії, інформувала читачів про суть агресивної політики Кремля. Так, у номерах за 3, 5, 7 лютого 2015 року під рубрикою «Обережно: зона брехні» подано серію матеріалів, в яких розвінчуються міфи ворожої пропаганди щодо характеру і цілей війни на Донбасі.

Володимир ЧІКАЛІН

Інформація КЕВ м. Запоріжжя МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, проведеного 10.11.2016 р.:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Нежитлова будівля гаража за ГП № 583 площею 57 кв. м; технічний майданчик площею 300 кв. м військового містечка № 28, м. Запоріжжя, що перебуває на балансі КЕВ м. Запоріжжя	ПП « ОЦІНОЧНА ФІРМА «АНАЛІТІК»

***

На підставі конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, який відбувся 18.11.2016 року з метою визначення ринкової вартості об'єкта, що обліковується на балансі КЕВ м. Рівне для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди по об'єкту: нерухоме військове майно — нерухоме військове майно — нежитлові приміщення загальною площею 239,00 м^2 в будівлі інв. № 21 (Будинок офіцерів) військового містечка № 1 по вул. Соборній, 227 у м. Рівне для розміщення кафе, переможцем визнано ФОП Антонюк С.В.

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі Житомирського військового інституту ім. С.П. Корольова, а саме:

— нежитлові приміщення столярної майстерні інв. № 1/18 площею 317 м^2 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 22, військове містечко № 1.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016.

— нежитлові приміщення казарми інв. № 1/97 площею 484 м^2 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 22, військове містечко № 1.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016.

— нежитлові приміщення КПП інв. № 1/460 площею 85 м^2 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 22, військове містечко № 1.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016.

— нежитлові приміщення їдальні інв. № 1/464 площею 12,5 м^2 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 22, військове містечко № 1.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016.

— нежитлові приміщення КПП інв. № 1/486 площею 4 м^2 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 22, військове містечко № 1.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016.

— нежитлові приміщення навчального корпусу № 5 інв. № 1/489 площею 49,3 м^2 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 22, військове містечко № 1.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016.

— нежитлові приміщення КПП інв. № 1/533 площею 64 м^2 за адресою: м. Житомир, проспект Миру, 22, військове містечко № 1.

Запланована дата оцінювання: 30.11.2016.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оцінної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу I Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 6.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оцінної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання робіт, який не має перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 годині в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20 через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Дмитра Донцова, 20, каб. 15.

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 22-77-76.

***

Військовий інститут Київського національного університету імені Тараса Шевченка (далі — Військовий інститут) згідно з вимогами Інструкції про порядок заміщення вакантних посад командування (керівного складу), наукових, науково-педагогічних (педагогічних) працівників у вищих військових навчальних закладах, військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів та науково-дослідних установах Збройних Сил України на конкурсній основі, затвердженої наказом Міністерства оборони України та Міністерства освіти і науки України від 27.01.2015 № 37/51, оголошує конкурс на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників Військового інституту.

1. Посади, які заміщуються особами офіцерського складу

1.1. Військовий гуманітарно-лінгвістичний факультет

Кафедра військової педагогіки та психології:

доцент, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1400–1500 грн.

1.2. Військовий факультет фінансів і права

Кафедра тактики та загальновійськової підготовки:

старший викладач — начальник інженерної служби, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн;

кафедра фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки та спорту:

начальник кафедри — начальник фізичної підготовки і спорту, ШПК «полковник», посадовий оклад 1560–1720 грн, викладач, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн, викладач, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

Кваліфікаційні вимоги.

Посаду начальника кафедри Військового інституту можуть обіймати військовослужбовці, які мають:

досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»; або науковий ступінь доктора (кандидата) наук, вчене звання професора (доцента), стаж науково-педагогічної роботи — не менше п'яти років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

Посаду доцента у Військовому інституті можуть обіймати військовослужбовці, які мають:

досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»; або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника, старшого дослідника), або науковий ступінь, досвід науково-педагогічної роботи п'ять років; або старший викладач без наукового ступеня і вченого звання, який має не менше десяти років стажу науково-педагогічної роботи.

Посаду старшого викладача у Військовому інституті можуть обіймати військовослужбовці, які мають:

досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»; або досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або вчене звання доцента (старшого наукового співробітника), або науковий ступінь; або викладач без наявності наукового ступеня і вченого звання, який має не менше п'яти років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Посаду викладача у Військовому інституті можуть обіймати військовослужбовці, які мають:

досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр»; або досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або ступінь вищої освіти «магістр».

Під час проведення конкурсу на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників за умови відповідності зазначеним вище вимогам (одного рівня: науковий ступінь та вчене звання) перевага віддається особам, які мають статус учасника бойових дій.

Для участі в конкурсі подаються такі документи (для офіцерів):

рапорт за командою; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; службова характеристика; службова картка; медична книжка; довідка про проходження військової служби; копії документів про науковий ступінь, учене звання — за наявності; список наукових праць (винаходів) — за наявності; копія посвідчення учасника бойових дій — за наявності.

Останній день прийому документів кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад науково-педагогічних працівників Військового інституту — 23.12.2016.

Документи надсилаються на адресу: 03189, м. Київ, вул. Ломоносова, 81, Військовий інститут.

***

Командування Повітряних Сил Збройних Сил України оголошує конкурс на заміщення посади начальника кафедри військової підготовки Одеського державного екологічного університету, ШПК «полковник», посадовий оклад 1560–1720 грн.

У конкурсі мають право брати участь особи офіцерського складу, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають відповідний досвід військової служби, стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників, науковий ступінь, вчене звання та відповідний рівень військової освіти або відповідний досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління відповідних рівнів та відповідний рівень військової освіти.

Перелік документів для участі у конкурсі: рапорт за командою, автобіографія, копії документів про освіту та кваліфікацію, службова характеристика, службова картка, медична книжка та довідка про проходження військової служби. Копії документів про науковий ступінь, вчене звання та список наукових праць (винаходів) подаються або надсилаються за наявності.

Документи (матеріали) кандидатів слід надсилати на адресу: 21007, м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105, військова частина А0215, командиру (з позначкою «на конкурс»).

Термін подання документів: до 21.01.2017.

Телефон для довідок: (0432) 59-61-09.

***

Інформаційне повідомлення про проведення конкурсу на передачу в оренду нерухомого військового майна по КЕВ м. Рівне

Назва об'єкта оренди: нежитлові приміщення загальною площею 2066,60 м^2 в будівлі № 29 (сховище для техніки) військового містечка № 17, будівля зведена в 1986 року, стан приміщень — задовільний, потребує поточного ремонту.

Місцезнаходження об'єкта оренди: 35307, Рівненська область, Рівненський район, с. Обарів, вул. Урочище «Ліски», № 5.

Балансоутримувач: КЕВ м. Рівне.

Вартість об'єкта оренди за незалежним оцінюванням станом на 31.08.2016 року становить 780 162,00 грн без ПДВ.

Стартовий розмір орендної плати за місяць (базовий місяць — серпень 2016 року) при рекомендованому використанні об'єкта з метою розміщення складу (розміщення складів — орендна ставка 15%) — 9 752,02 грн без ПДВ.

Основні умови конкурсу для об'єкта:

1. Найбільший розмір місячної орендної плати за використання зазначеного об'єкта порівняно з початковим розміром орендної плати.
2. Своєчасна сплата орендної плати (щомісячно до 01 числа наступного місяця).
3. Належне утримання та використання об'єкта оренди.
4. Компенсація земельного податку на землю під об'єктом оренди, встановлення приладів обліку комунальних послуг за рахунок власних коштів та укладання прямих договорів із постачальними організаціями.
5. Забезпечення зобов'язань орендаря зі сплати орендної плати внесенням задатку в розмірі не менше ніж одна місячна орендна плата.
6. Компенсація витрат на здійснення експертного оцінювання.

Конкурс буде проведено в квартирно-експлуатаційному відділі м. Рівне за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8 о 09:00 год. через 20 календарних днів після опублікування інформаційного повідомлення про проведення конкурсу в газеті «Народна армія».

Для участі в конкурсі учасник конкурсу подає на розгляд конкурсної комісії такі матеріали:

1. Заява на участь в конкурсі.
2. До заяви для учасників, які є фізичними особами-підприємцями, додаються: копія документа, що посвідчує особу учасника, свідоцтво про реєстрацію фізичної особи-підприємця як суб'єкта підприємницької діяльності, декларацію про доходи, зобов'язання щодо умов конкурсу.
3. До заяви для учасників, які є юридичними особами додаються: копія документа, що посвідчує повноваження представника юридичної особи, засвідчена нотаріально; копія установчих документів; відомості про фінансовий стан; довідка про непорушення справи про банкрутство; зобов'язання щодо умов конкурсу.
4. Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс» за підписом учасника на звороті.

Телефон для довідок: (0362) 63-00-57, електронна адреса: sekretarkev@i.ua

***

Національний університет оборони України імені Івана Черняховського оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Доцент кафедри зенітних ракетних військ інституту авіації та протиповітряної оборони, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1460–1560 грн.

2. Доцент кафедри суспільних наук гуманітарного інституту, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1460–1560 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня не менше 3 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь; або стаж науково-педагогічної (наукової) діяльності не менше 5 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь.

3. Старший викладач кафедри високомобільних десантних військ і сил спеціальних операцій командно-штабного інституту застосування військ (сил), ШПК «полковник», посадовий оклад — 1390–1480 грн.

4. Старший викладач кафедри Повітряних Сил інституту авіації та протиповітряної оборони, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1390–1480 грн.

5. Старший викладач кафедри оперативного та бойового забезпечення інституту оперативного забезпечення та логістики, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1390–1480 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня не менше 2 років; або стаж наукової, науково-педагогічної діяльності не менше 2 років та досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня.

6. Викладач кафедри управління військами інституту державного військового управління, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн.

7. Викладач кафедри високомобільних десантних військ і сил спеціальних операцій командно-штабного інституту застосування військ (сил), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн.

8. Викладач кафедри керівництва військами (силами) в мирний час командно-штабного інституту застосування військ (сил), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн.

9. Викладач кафедри авіації інституту авіації та протиповітряної оборони, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн.

10. Викладач кафедри оперативного та бойового забезпечення інституту оперативного забезпечення та логістики, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн.

11. Викладач кафедри суспільних наук гуманітарного інституту, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн.

12. Викладач кафедри застосування космічних систем та геоінформаційного забезпечення інституту інформаційних технологій, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1195–1310 грн (2 посади).

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня; або стаж наукової, науково-педагогічної діяльності та досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня.

13. Начальник науково-дослідного відділу проблем розвитку військової освіти — заступник начальника науково-дослідного управління проблем розвитку військової освіти та науки центру воєнно-стратегічних досліджень, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1591–1688 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти; вчене звання, науковий (освітньо-науковий) ступінь, стаж військової служби на посадах наукових (науково-педагогічних) працівників не менше 5 років та досвід керівництва науковими підрозділами НДУ (ВВНЗ, ВНП ВНЗ) не менше 3 років.

14. Начальник наукового відділу досліджень та впровадження інноваційних технологій наукового центру проблем запобігання корупції у секторі безпеки та оборони, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

15. Начальник науково-дослідного відділу мовного тестування наукового центру мовного тестування навчально-наукового центру іноземних мов, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

16. Начальник науково-дослідного відділу (проблем інформаційної безпеки та суспільної актуалізації воєнної політики) науково-дослідного управління (проблем воєнної політики та воєнної стратегії) центру воєнно-стратегічних досліджень, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

17. Начальник науково-дослідного відділу проблем підготовки військових фахівців науково-дослідного управління проблем розвитку військової освіти та науки центру воєнно-стратегічних досліджень, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

18. Начальник науково-дослідної лабораторії (проблем оперативного, технічного та тилового забезпечення) інституту оперативного забезпечення та логістики, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1440–1540 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр»; оперативно-тактичний рівень військової освіти; науковий (освітньо-науковий) ступінь; досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

19. Провідний науковий співробітник наукового відділу досліджень та впровадження інноваційних технологій наукового центру проблем запобігання корупції у секторі безпеки та оборони, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

20. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем трансформації та інтеграційних процесів у воєнній сфері) науково-дослідного управління (проблем воєнної політики та воєнної стратегії) центру воєнно-стратегічних досліджень, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр»; оперативно-тактичний рівень військової освіти; науковий (освітньо-науковий) ступінь та досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

21. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку бойового застосування ракетних військ і артилерії) кафедри ракетних військ і артилерії командно-штабного інституту застосування військ (сил), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

22. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем розвитку, підготовки та застосування високомобільних десантних військ і сил спеціальних операцій) кафедри високомобільних десантних військ і сил спеціальних операцій командно-штабного інституту застосування військ (сил), ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

23. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем застосування авіації та протиповітряної оборони) інституту авіації та протиповітряної оборони, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

24. Старший науковий співробітник відділу аналізу та узагальнення інформації навчально-наукового центру міжнародної миротворчої діяльності, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн (2 посади).

25. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу проблем підготовки військових фахівців науково-дослідного управління проблем розвитку військової освіти та науки центру воєнно-стратегічних досліджень, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр» та стаж наукової (науково-педагогічної) роботи не менше 5 років (за наявності наукового (освітньо-наукового) ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу) або досвід служби у військах на посадах оперативно-тактичного рівня.

26. Науковий співробітник науково-методичного відділу організації, координації та супроводження навчально-виховного процесу науково-методичного центру організації освітньої діяльності, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

27. Науковий співробітник відділу (впровадження інноваційних технологій та технічного супроводження навчального процесу) навчально-наукового центру міжнародної миротворчої діяльності, ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

28. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (автоматизації процесів управління інфраструктурою військових об'єктів та забезпечення військовослужбовців житлом) науково-дослідного управління (проблем розвитку інформаційних технологій та впровадження проектів інформатизації Збройних Сил України) центру воєнно-стратегічних досліджень, ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр» та стаж наукової (науково-педагогічної) роботи не менше 2 років (за наявності наукового (освітньо-наукового) ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу) або досвід служби у військах на посадах оперативно-тактичного рівня.

Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України на умовах строкового трудового договору:

29. Заступник декана факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 4571 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-стратегічний (оперативно-тактичний) рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління тактичного та вищих рівнів не менше 10 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника); або стаж науково-педагогічної (наукової) діяльності не менше 3 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника).

30. Завідувач кафедри загальновійськової підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 4562 грн.

31. Завідувач кафедри гуманітарної та соціально-економічної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 4562 грн.

32. Завідувач кафедри військово-технічної та військово-спеціальної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 4562 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-стратегічний (оперативно-тактичний) рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня не менше 5 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника); або стаж науково-педагогічної (наукової) діяльності не менше 5 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника).

33. Професор кафедри високомобільних десантних військ і сил спеціальних операцій командно-штабного інституту застосування військ (сил), посадовий оклад — 4313 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-стратегічний (оперативно-тактичний) рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня не менше 5 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь; або стаж науково-педагогічної (наукової) діяльності не менше 5 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь, вчене звання професора (доцента, старшого наукового співробітника, старшого дослідника).

34. Доцент кафедри Повітряних Сил інституту авіації та протиповітряної оборони, посадовий оклад — 4053 грн (0,5 ставки).

35. Доцент кафедри гуманітарної та соціально-економічної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 4053 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня не менше 3 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь; або стаж науково-педагогічної (наукової) діяльності не менше 5 років та науковий (освітньо-науковий) ступінь.

36. Старший викладач кафедри військово-технічної та військово-спеціальної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 3804 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня не менше 2 років; або стаж наукової, науково-педагогічної діяльності не менше 2 років та досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня.

37. Викладач кафедри загальновійськової підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 3306 грн (2 посади).

38. Викладач кафедри загальновійськової підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 3306 грн (0,5 ставки).

39. Викладач кафедри військово-технічної та військово-спеціальної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, посадовий оклад — 3306 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр», оперативно-тактичний рівень військової освіти та досвід учасника бойових дій; або досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня; або стаж наукової, науково-педагогічної діяльності та досвід служби у військах (силах) на посадах оперативно-тактичного рівня.

40. Головний науковий співробітник наукового відділу досліджень та впровадження інноваційних технологій наукового центру проблем запобігання корупції у секторі безпеки та оборони, посадовий оклад — 4053–4313 грн (0,5 ставки).

41. Провідний науковий співробітник відділу аналізу та узагальнення інформації навчально-наукового центру міжнародної миротворчої діяльності, посадовий оклад — 3057–4053 грн.

42. Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (проблем фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту) навчально-наукового центру фізичної підготовки та спортивно-оздоровчих технологій, посадовий оклад — 3057–4053 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр»; оперативно-тактичний рівень військової освіти; науковий (освітньо-науковий) ступінь та досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

43. Старший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (правового забезпечення військ (сил)) кафедри правового забезпечення гуманітарного інституту, посадовий оклад — 2868–3804 грн (0,5 ставки).

44. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу мовного тестування наукового центру мовного тестування навчально-наукового центру іноземних мов, посадовий оклад — 2868–3804 грн.

45. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу (проблем військового законодавства) центру воєнно-стратегічних досліджень, посадовий оклад — 2868–3804 грн (0,5 ставки).

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр» та стаж наукової (науково-педагогічної) роботи не менше 5 років (за наявності наукового (освітньо-наукового) ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу) або досвід служби у військах на посадах оперативно-тактичного рівня.

46. Науковий співробітник науково-дослідного відділу мовного тестування наукового центру мовного тестування навчально-наукового центру іноземних мов, посадовий оклад — 2512–3555 грн.

47. Науковий співробітник наукового відділу досліджень та впровадження інноваційних технологій наукового центру проблем запобігання корупції в секторі безпеки та оборони, посадовий оклад — 2512–3555 грн.

Кваліфікаційні вимоги: ступінь вищої освіти «магістр» та стаж наукової (науково-педагогічної) роботи не менше 2 років (за наявності наукового (освітньо-наукового) ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу) або досвід служби у військах на посадах оперативно-тактичного рівня.

Для участі у конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання; службова характеристика; службова картка; медична книжка; довідка про проходження військової служби (трудову діяльність); список наукових праць (винаходів); витяг з Резерву кандидатів для просування по службі (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу ніж та, на якій перебуває).

Термін подання документів — до 24.12.2016 р.

Дата проведення конкурсу — 05.01.2017 р.

Документи надсилаються на адресу: 03049, м. Київ-49, Повітрофлотський проспект, буд. 28, голові конкурсної комісії Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

Фото з відкритих джерел

ГРУДЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

5 грудня
Всесвітній день волонтерів

6 грудня
День Збройних Сил України

12 грудня
День Сухопутних військ Збройних Сил України

14 грудня
День вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС

19 грудня
День святого Миколая

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні
ТОВ «Мега-Поліграф»
(вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 32954 Замовлення 50661

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)
P — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114